

МІСТЯ УКРАЇНИ

ОРГАН СПІЛКИ ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ

Число 1 (15)

1963

Рік VII

diasporiana.org.ua

"МІСІЯ УКРАЇНИ"
орган
Головної Управи
Співки Визволення України

MISSION OF UKRAINE
 published by
 the Association for the Liberation of Ukraine

MISSION UKRAINE
 Herausgeber
 Bund zur Befreiung der Ukraine

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ "МІСІЇ УКРАЇНИ"

	За 6 чисел	За 3 числа	Окреме чис.
Австралія	20 шіл.	10 шіл.	3 шіл.
Австрія	15 шіл.	10 шіл.	3 шіл.
Англія	10 шіл.	6 шіл.	2 шіл.
Аргентина	10 пезів	6 пез.	2 пези.
Бельгія	80 б. фр.	45 б. фр.	15 б. фр.
Бразилія	50 крз.	27 крз.	9 крз.
Венецуела	600 б.	300 б.	100 б.
Німеччина	4 н.м.	2.50 н.м.	0.80 н.м.
Нова Зеландія	20 шіл.	10 шіл.	3 шіл.
США і Канада	2 дол.	1 дол.	35 цент.
Парагвай	25 гуар.	15 гуар.	5 гуар.
Франція	400 ф.фр.	200 ф.фр.	80 ф.фр.
Швеція	7 кор.	4 кор.	1 кор.

В інших країнах -- у переліченні на валюту даної держави.

Замовлення на передплату й грошові перекази слати на адресу:

Mission of Ukraine
Box 51, Postal Station "C",
Toronto 3, Ontario, Canada

Редагус

Політичний Відділ Головної Управи СВУ

Редакція застерігає за собою право скорочувати статті і правити мову. Статті підписані авторами, не обов'язково висловлюють погляди чи становище редакції. Анонімних матеріалів і статей не поміщуємо. Передрук дозволений за поданням джерела

Матеріали до друку слати на адресу:

ALU (SVU), Inc.
P. O. Box 106 Cooper Sta.
New York 3, N. Y., USA.

З М І С Т

Митрополит Сліпий у Ватикані	1
Москва лютує	1
В. Коваль — В 30-річчя народобвиства	2
Домагаються комісії для справ поневолених націй	6
Пам'ятник Т. Шевченкові у Вашингтоні	6
Проф. Ю. Бобровський — Імперіалізм Росії й московський народ	7
"Большой" у Торонті	8
В. Косаренко-Косаревич — "Сталінське правління в Україні"	9
О. Гриценко — Хто й чому фальшує історію УПА?	13
Н. Надієнко — До адвокатів підлоти!	19
В. К. — Чому Лев Ребет?	20
Про "антисемітизм" українців	21
П. Тарасенко — "Звернення Екзекутиви УККА"	23
Спом'янули Лицаря	24
П'ятий Пленум ГУ СВУ	25
СВУ в Канаді	27
Спалили червоний прапор	28
СУМ при СВУ	29
СВУ в США	29
Посвячення прапора СВУ	30
Демонстрація в Об'єднаних Націях	31
З "Реалітетів" емігрантщини	31
Ще про П. Гімелрайха	32

НА ОБКЛАДИНЦІ: Світлина яка була поміщена майже в усіх англо і франкомовних часописах Канади з приводу демонстрації проти московського колоніалізму перед будинком російської амбасаді в Оттаві на передодні Сесії ОН, 16 вересня 1962 року.

МІСІЯ УКРАЇНИ

ОРГАН СПІЛКИ ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ

МИТРОПОЛИТ СЛІПІЙ У ВАТИКАНІ

В суботу, 9-го лютого ц. р. несподівано прибув до Риму після 18 річного ув'язнення й заслання в Сибір Митрополит-Ісповідник, Архієпископ Йосиф Сліпий, якого звільнила Москва без будь-яких пояснень чи повідомлень.

В неділю, 10-го лютого Митрополит був прийнятий на спеціальній аудієнції Папою Іваном XXIII, який заявив, що його звільнення — це велика, радісна подія, за яку треба дякувати Господу Богу.

Страдницький шлях голови Української Греко-Католицької Церкви закінчився. Митрополит Сліпий — незламний духом і непереможений довголітнім перебуванням по тюрмах і концта-

борах московської червоної імперії — знову на волі, хоч і не на рідних землях, але серед вірних і священників своєї Церкви на чужині.

Вітаючи Митрополита Української Греко-Католицької Церкви, пригадуємо, творця незалежної від Москви Української Автокефальної Православної Церкви — Митрополита Василя Липківського, який у 1938 році загинув за Віру Христову смертю мученика в застінках московського ГПУ.

Вони обидва перемогли московську безбожну колосіяльну імперію — Митрополит Липківський своєю смертю, а Митрополит Сліпий своїм терпінням.

МОСКВА ЛЮТУЄ

(Дні української незалежності в США)

Як і в попередніх роках Конгрес США — Сенат і Палата Репрезентантів — відзначили в днях 22 і 24 січня ц. р. проголошення української державної незалежності й соборності молитвами та відповідними промовами. 22 січня сесію сенату започаткував молитвою о. Й. Федорик в імені Української Греко-католицької Церкви в Америці, а 24 січня відкриття сесії палати репрезентантів попередив молитвою о. В. Буката в імені Української Православної Церкви в США.

«Голос Америки» з 22 січня у своїх радіопересиланнях в Україну повідомив про урочисті відзначування днів української незалежності, сповіщаючи слухачів в цілому світі, що українці в США й в інших некомуністичних країнах світу відзначають в цей день 45 роковини проголошення Української Держави.

В передачах було згадано, що Українську Народню Республіку проголосив український парламент Центральна Рада 22 січня 1918 року, й що ця незалежність була зліквідована збройною окупацією України большевицькими військами.

«Голос Америки» повідомив також, що губернатори багатьох стейтів США, як також голови

американських міст видали відповідні декларації звернення до своїх співгромадян, у яких вшановують згадані роковини й що з цієї нагоди в день 22 січня будуть вивішені на ратушах міст українські національні прапори.

У цьогорічних відзначуваннях вже не одиниці, а десятки сенаторів і конгресменів під час сесії їхніх палат, виступали з промовами, в яких підкреслювали боротьбу українського народу за свою державну незалежність. Всі ці промови записані в протоколах Конгресу США, як доказ все більше зростаючої ваги українського питання.

Ці наші припущення виходять з того факту, що в цьому році вже не витримали нерви Москви і її пропагандивний апарат та вислужники в УС СР зчинили цілу оргію в пресі з нападками на Конгрес США, а зокрема на сенатора Скатта за його виступ на тему українських визвольних змагань.

Однак найбільшою московської лайки удостоївся Н. Рокфеллер — губернатор стейту Нью-Йорк за проголошений ним День Української Незалежності. Його «Радянська Україна» називає «батьком Рокфелеренком», а московські «Із-

вестія» з 24-го січня присвятили йому «міжнародний фейлетон» під назвою «Язик Рокфелера до Києва не доведе». Вся ця лють Москви пересипана, як завжди, скаженою лайкою на адресу української самостійницької еміграції.

Є в цьому і позитив. Бо тільки в такий спосіб українці на батьківщині довідуються про те, що українська визвольна справа є актуальною, дякуючи діяльності української спільноти на чужині.

В. Коваль

В 30-річчя народоббивства

Питання московського голодоморства в Україні, що його у масових розмірах застосувала Москва у 1933 році з метою ослаблення фізичного потенціалу української нації, все ще не вийшло з рямів української дискусійної публіцистики на чужині.

Щоправда до значної публікації в цьому напрямку слід зарахувати видання Спілки Визволення України під назвою «Що несе з собою комунізм» (Документи про російсько-комуністичний терор в Україні), що появилoся друком в українській і англійській мовах у 1954 році. Є це матеріали побудовані на оригінальних документах з 1929—1933 років, захоплених під час другої світової війни в архівах Кам'янського й Криничанського районів на Дніпропетровщині, що їх лише припадком не встигли спалити московські окупанти, панічно втікаючи перед наступом німців.

Ці документи, які промовляють про те, як Москва пляново підготовляла голодоморство в Україні у 1933 році, упорядкував для друку п. О. Колиник, а їх оригінали передав на схорону Науковому Товариству ім. Т. Шевченка в Нью-Йорку.

Особливо цінними серед них є «Акти» реєстрації померлих з голоду в 1933 році мешканців села Романкове, Криничанського району, в яких смерть від голоду, скрізь, підмінена найрізноманітнішими хворобами: «різачка», «стареча неміч», «запалення», «бігунка», «серцевий удар» і т. д.

Не в приклад жидам, які старанно нотують все, що відноситься до мартирології жидівського народу й мають у цьому відношенні наукові праці включно з періодом гітлерівського народоббивства, ми українці на чужині навіть не спромоглися дотепер зібрати й упорядкувати та видати друком всеохоплюючий авторитетний і бездискусійний науковий матеріал про загибель мільйонів українців, що впали жертвою московсько-комуністичного народоббивства тридцять років тому.

В Україні, під московським чоботом, цією справою ніхто зайнятися не сміє, а тим часом, як на рідних землях так і на чужині вимирають свідки й нищаться документи того часу і напевно, що й це голодоморство «затреться» в пам'я-

ті наступних поколінь, як це маємо з голодом, що також мав місце в Україні під час т. зв. «воєнного комунізму» у 1921 році, коли з вини тієї ж Москви вимерло не менше 4-ох мільйонів українського народу!

Про голод в Україні у 1946-47 році ніхто на чужині взагалі не згадує, хоч у багатьох листах з поза залізної заслони знаходимо обережні згадки про те, що 1946 рік нагадував часи голоду 1933 року.

І тут знову напрошується питання: Чому цією справою, дотепер, не зайнялися наші наукові установи на чужині? Чи не гальмують її і в цьому випадкові «науковці» з поміж хвильовистських кардів, які спрямовують українську наукову думку, наприклад, в стінах УВАН, не в напрямку українських національних інтересів, а на безкоштовні «досліди» в ССРСР «культу особи» — Сталіна та його «помилки» щодо знищення купки московських запроданців в УССРСР — українських комуністів?

СВУ вже не раз звертала увагу українського громадянства на такий промовистий факт, що хвильовисти з УВАН вже видали кілька «наукових» праць (в англійській мові) про «позитивну роль» українських комуністів в УССРСР, але про голод чи інші репресії, що були скеровані проти всього українського народу, а які з наказу Москви переводили в Україні ці ж самі комуністи, хвильовисти не написали одного рядка?

Навпаки, «антисталініст» І. Майсртенко, користаючи з політичного невігластства наших рідних «советознавців», дійшов до такого нахабства, що московське голодоморство в Україні 1933 року вважає «плюсом»! Про це він писав в органі його УРДП — «Вперед» у жовтні 1957 року так:

«Плюсом є те, що терором 30-их років сталінізм навіки ліквідував дрібну селянську власність і, що зникнення в ССРСР дрібного селянського господарства треба вважати великим прогресом, кривавим, як усюди було з прогресом досі, але прогресом».

До такого цинізму навіть ще не дійшла Москва, щоб мільйони знищених українців і інших народів в ССРСР за часів Сталіна зараховувати до «прогресу»!

Як відомо, ЦК КПСС ще й до тепер жодним словом не обмовився про «реабілітацію» сірих громадян знищених під час «культу особи»? Все обмежується оплакуванням тільки потерпілих комуністів. Але «наші» запроданці й тут випередили Москву підсовуючи їй «вихід» з делікатної ситуації!

Чи можемо ми очікувати від УВАН ґрунтового зацікавлення цими справами, коли в її складі знаходяться такі, як Юрій Лавриненко-Дивнич, прославлювач Хвильового і його «добри»? Це ж він в роки масового винищення українського народу Москвою, на «зльоті» (таких, як і він), що відбувся в Харкові, плазуючи перед Кремлем, повчав «ударників соціалістичних ланів призваних до літератури», як треба писати в добу наступу на «ґлітаїв» (селян).

З пожовклих листків журналу «Критика» ч. 7-8 за 1931 рік, що появлявся тоді в Харкові, наводимо нижче уривок з однієї «лекції» Юрія Лавриненка, де він, між іншим, деклямував такого вірша:

«Кричить, ридайте, рвіть волосся,
Шипіть, закохані в старе, —
Даремно все! Бо плугом гострим
Ми всі болота поорем.

Ваші похилені оселі,
Садки вишневі і церкви
Зрубаєм, спалим, рознесемо
І попіл кинем під вітри».

Чи можуть згадані «науковці» ось з таким минулим самі себе викривати?

Тому й не дивно, що вихований вже на еміґрації, хвильовист В. Голубничий, член також УВАН у США на сторінках газети «Свобода» з 12-го квітня 1962 року в статті «Не запалюймо Україні свічку», дописався до такого, що мовляв поменше треба писати про те, що українців нищить Москва, бо це лише піддає думку чужинцям, що українська справа «пропаща»?

Про це він пише так:

«...коли еміґрація інофрмує світ лише про те, як Москва русифікує українські міста та школи, скільки вдається їй виселити українців на Сибір та скільки українців вимерло без повстання з голоду, то вона лише переконує тих, хто калькулює і думає, що українська справа стоїть слабо, що українці не здатні на спротив і вижиття...».

Якщо комусть і можна закинути таку одну боку інформацію, то тільки самому В. Голубничому і йому подібним, які замість того, щоб зібрати й опрацювати матеріали про спротив українського народу «советській» владі насаджений Москвою та її вислужникам українським комуністам на чолі зі скрипниками й любченками, пишуть про «вимирання українців з голоду без

повстання», а СВУ й СУМ характеризують, як «провокацію» Москви?

А хіба спротив колективізації, що вибухав повстаннями селянства по всій Україні зі знищенням советських активістів — місцевих комуністів і комсомольців, не був боротьбою проти Москви? А масове винищення худоби по селах — це хіба не був саботаж проти советської влади під час колективізації?

Саме голосна на цілий світ промова Сталіна у 1928 році, а потім і його брошура «Запаморочення від успіхів», у якій він заявив, що колективізація має відбуватися «добровільно», була спарована на те, щоб заспокоїти українське селянство. Звичайно, це був лише тактичний маневр Москви, щоб підготувати її окупаційні сили в Україні до генерального наступу на все українство запровадженням штучного голоду, але фактом є, що цей відступ стався у висліді збройного спротиву українського народу!

А судова розправа над членами СВУ й СУМ-у в Харкові у 1930 році хіба не є підтвердженням того, що український народ не сидів склавши руки, а готувався до масового повстання проти московських окупантів?

Але в тому ж то й справа, що як сам В. Голубничий так і його колеги-хвильовисти з УВАН не тільки ці факти промовчують, але й подають їх у чужомовних і українських публікаціях у викривленому світлі, як це ми згадували попереду.

А що це промовчування й викривлення породжує сумніви в тих українських політиків на чужині, які не знають підсоветської дійсности в Україні, а повірили голубничим, промовляє такий факт, що, наприклад, у виданнях УККА в США старанно оминаються згадки про ті українські національні сили в УССР, які чинили активний спротив Москві, ба навіть з публікацій викидаються цілі десятиріччя, аби тільки не згадувати на їх думки про «сумнівні» події того періоду.

Для прикладу, наведемо тут з анґломовного видання «Свободи» у США (Юкреїнієн Вікли Секшен) з 24 березня 1962 року статтю «Народовбивство як інструмент советської олітики в Україні», в якій редакція описує втрати українського народу в наслідок московського терору, розподіляючи їх по роках, як, наприклад, 1929-33 чи 1934-39 однак, при цьому, поминуто мовчанкою, що цей терор Москва застосувала в наслідок спротиву українського народу, а не так собі заради терору. І, як звичайно, тут промовчано процес СВУ й СУМ-у у 1930 році. Про інші подібні випадки ми вже не раз згадували на шпальтах нашого журналу.

Таким чином у анґломовного читача і справді складається вражіння, що українці йшли на заріз, мов отара овець?

Про те, що народовбивство української нації в сталінський період схвалене й т. зв. «ліберальним» режимом Хрущова, промовляє недавня реабілітація намісників Москви в Україні Постишева й Коссіора, які, як генеральні секретарі ЦК КП(б)У в 1930-36 рр. доконали розгрому української культури у підсоветській Україні та переводили пляни голодової змори українського народу.

І тут, слід пригадати промову Коссіора на XIII з'їзді советів УССР, що відбувся 17 січня 1935 року, на якому він про «досягнення» комуністичної партії в Україні сказав:

«Оцінюючи велику працю, переведену 1933-34 рр. в боротьбі з українськими націоналістичними та іншими контрреволюційними елементами, працю, що ми її не припиняємо й тепер і яку вестимемо й надалі, — треба сказати, що очевидно, били ми націоналістів міцно і попадали, як кажуть, в ціль...».

Чи ці слова московського намісника не говорять проти кого застосовувала терор Москва? Але хвилювисти замість того, щоб аналізувати такі «промови», як доказові матеріали колоніальної політики Москви в Україні, навпаки, стають в «обороні» цих московських намісників?

Іван Багряний в журналі «Штурм» ч. 1 за вересень 1952 року в статті «Розгром національних кадрів РСЧА» оплакує і Коссіора і Постишева, як українські «національні кадри», що їх, мовляв, знищив Сталін?!

І чи це не характерично, що в той час, коли В. Голубничий не «знаходить» фактів спротиву українського народу московській окупації України про це пишуть чужинці?

У вересні 1962 року в США появилася в продажу книжка* зі спеціальною передмовою сенатора Карла Мундта. Її автор Франк Клакхон, що займав різні відповідальні становища, як до радник в уряді США у 1955—1961 роках, подає хоч і стислі, але вичерпні етапи розвитку комуністичного руху; захоплення влади більшовиками в Росії та їх методи і практика в підбої інших країн і народів.

Описуючи насадження Москвою комуністичного режиму в Польщі, Чехословаччині, Мадярщині й в інших сателітах ССРСР, автор згаданої книжки для порівняння, присвячує цілі розділи Україні, Вірменії й Грузії, щоб на їх прикладах довести, що червона Москва в її теперішніх сателітах застосовує ті самі методи підбою, що їх вона раніше доконала над українським, вірменським і грузинським народами.

* "The naked rise of Communism". A Monarch Select Book. Copyright 1962 by Frank L. Kluckhohn.

В розліді «Що сталося в Україні» — Франк Клакхон з великим знанням історичних фактів з життя українського народу, описує між іншим часи визвольних змагань 1917 року та московські методи захоплення України при допомозі т. зв. українських комуністів, включно з розповіддю про терор банд Муравйова на вулицях Києва, коли для вбивства перехожого вистачала лише його приналежність до української нації. Є тут факти й про голод 1933 року; про злочин Москви у Вінниці; про колективізацію та спротив їй українського народу; про розкуркулювання; про знищення УАПЦеркви; про боротьбу УПА й інше.

Треба дійсно дивуватись, що саме в час, коли уряд США, словами його міністра закордонних справ Діна Раска, називає Україну «традиційною частиною ССРСР», бувши урядовці цього міністерства, одним з яких є Франк Клакхон, розбивають на голову промосковські теревені чоловічих політиків американського уряду.

А разом з цим, висмівають і «теорії» В. Голубничого про те, що «українці вмирили з голоду без повстання».

Очевидно, що документальні дані про спротив українського народу советській владі побачать дене світло тільки тоді, коли за цю справу візьмуться українські науковці на чужині позбавлені хвилювистського намулу!

**

Без найменшого сумніву можна твердити, що московська агентура за кордоном має завдання не допустити до всебічного висвітлення народовбивства українського народу, пляново застосованого Москвою. Про це яскраво свідчить факт, що московський агент М. Вербицький, активний член УРДП в Англії, який з рамени ДОБРУС-у був зредагував матеріали свідчень бувших репресованих українців про голод у 1933 році, після їх появи під назвою «Найбільший злочин Кремля» (які до речі були видрукувані в друкарні «Українській вісті», орг. УРДП в Німеччині), відразу втік на «родіну» й 2 серпня 1959 року виступив з заявою через радіовисильню московського МВД у Східньому Берліні про те, що подані у редагованій ним книжці свідчення не відповідають правді, а є «антирадянською вигадкою» українських націоналістів, до яких і він, мовляв, сам належав, а тепер покався.

До речі, коли ця книжка вийшла з друку, то свідки не впізнали своїх свідчень, так вони були спотворені «редактором» М. Вербицьким, а крім того в передмові до неї було написано, що жертв голоду 1933 року було тільки 3 мільйони, а в «мученики» за українську справу потрапили такі кати українського народу, як Скрипник, Хвилювий і їм подібні.

З цього бачимо, як Москва користує з відсутности наукових матеріалів про народовбивство в

Україні, щоб компромітувати поодинокі голоси в тих справах, а навіть свідчення потерпілих.

**

Але нас, українців, не менше мусить цікавити й питання, як в часі голоду 1933 року поставився до цієї голодової змори на Україні т. зв. «вільний світ», а зокрема США? Як відомо, саме в цьому році уряд США, очолюваний президентом Рузвельтом, визнав ССРСР!

Ми ті, що в той час жили під советами були певні, що тут за кордоном напевно знають про голодоморство, вчинене Москвою, однак згідно документів виявляється, що «вільний світ» про те «нічого», або майже «нічого», не знав?! І не тільки «не знав», але й створював атмосферу сумніву, чи таке насправді могло бути?

Тож маємо право підозрівати, що Москва, або купила тоді за великі гроші цілі персонали різних чужинецьких посольств в ССРСР, а зокрема кореспондентів «вільного світу», або всі ці люди були в змові з Москвою проти українського народу?!

Першим, що у березні 1933 року подав вістку про голод в Україні, був англієць Геріт Джонс. Йому пощастило тоді побувати під Харковом на селах, і те, що він там побачив розповів у Берліні представникам преси. Він сказав: «тисячі людей вже померли, а мільйони загрожені голодовою смертю».

Але негайно, цю його заяву, «спростував» кореспондент «Нью-Йорк Таймс»-у в Москві Волтер Дюранті. 31-го березня 1933 року в цій газеті появилoся його «висноження» з нападками на Геріт Джонсона, який, мовляв, не є надійною людиною, а вкiнці з такою заявою:

«Немає справжнього голодування або голодової смерті, але є поширена смертність від хвороб через недоживлення. Ця ситуація погана, але голоду немає».

В такому ж дусі, Волтер Дюранті на протязі цілого 1933 року «спростовував» кожне повідомлення про голод в Україні, яке появлялося в світовій пресі будь-якої країни!?

Чим пояснити його садизм щодо українського народу? Тільки співпрацею зі Сталіним й Москвою!

Волтер Дюранті був також одним з найавторитетніших дорадників Рузвельта — президента уряду США в питанні визнання ССРСР!

І одночасно Волтер Дюранті був одним з найвірніших псів Сталіна в організації голодової змори українського народу. Він від першого й до останнього дня цієї запланованої й перепроводжуваної Москвою народобивчої змови стояв по її стороні вигукуючи на цілий світ через «Нью-Йорк Таймс»:

«Голоду в Україні немає і не було!»

Якщо це правда, що він з походження жид, то така його постава, для нас, має бути цілком зрозумілою...

Завданням українських науковців на чужині є: дослідити співвідповідальність цієї бестії в людській подобі в народобивстві української нації. Його живого або мертвого, ми, українці мусимо знайти й судити на рівні з Москвою за її злочини супроти українського народу!

**

Відсутність наукових матеріалів про московське народобивство українського народу дає можливість і російським білим імперіялістам на чужині спекулювати нашими жертвами, виставляти їх, як терор «комуністів» супроти «русских».

В останньому часі, в російській емігрантській пресі з'явилися заклики складати пожертви на побудову пам'ятника «жертвам комунізму» в Росії. Можемо бути певні, що в те число потраплять і українські жертви московського червоного колоніалізму, бо «жертви» самих «русских» складають таке мізерне число в порівнанні до знищених Москвою українців, козаків, народів Кавказу, калмиків, білорусів і інших «іногородцев», що навряд чи москалі без них наважилися б на будову такого пам'ятника.

Тому завданням українців є заініціювати серед поневолених Москвою народів на чужині побудову монументу на терені США жертвам російського колоніалізму, викарбувавши на його скрижалях імена всіх націй з вказівкою жертв кожної з них.

Хай цей пам'ятник буде вічною ганьбою московській колоніальній імперії нашого часу, що їй ім'я ССРСР!

Що ж до самих українців, то в 30 річчя голодоморства в Україні, яке припадає на 1963 рік, його треба відзначити одностайним і могутнім протестом проти російського колоніалізму: на терені Об'єднаних Націй, як також демонстраціями в різних країнах перед советськими амбасадями й нарешті завершити походом на Вашингтон у США з врученням відповідних меморандумів американському уряду.

Українські ж науковці на чужині тільки тоді виправдають своє тут перебування, коли опрацюють і видадуть в чужих мовах вичерпні матеріали про голодову змору в Україні, що її періодично застосовує Москва супроти українського народу, а зокрема в роках 1921—1933 і 1946-47, як засіб зламати опротив української нації в її боротьбі проти російського колоніалізму!

Досить хникання і панахид по наших національних жертвах!

Треба рішучих дій!

Ми цілком певні, що і в цьому випадкові знайдуться «дорадники», які зчинять вереск проти влаштування демонстрацій і інших «компромітуючих» українську спільноту на чужині «вуличних» виступів. Але ми віримо, що українське пат-

ріотичне громадянство не дасть водити себе за ніс різним збанкrotованим політиканам, «золотистим філософам», «реалітетчикам» і «хвильовистам» та виконає свій обов'язок перед поневоле-ним українським народом!

Домагаються комісії для справ поневолених націй

У Конгресовому Протоколі промов і дискусій першої сесії 88-го Конгресу в числі 2-ому з 10-го січня ц. р. надруковано промову демократичного конгресмена Д. Флада (Пенсилвенія) в справі створення Комісії для справ поневолених Москвою народів. Пригадуючи внесену ним два роки тому, під час другої сесії 86-го Конгресу, подібну резолюцію й передану тоді ж до Комісії Правил для реалізації, конгресмен Д. Флад стверджує, що її не здійснено через спротив уряду США не зважаючи на те, що вона є широко підтримана американським громадянством і багатьма членами Конгресу. Конгресмен сказав, що уряд пояснює свій спротив цій резолюції, відомої під числом 211, тим, що згадування в ній вірмен і грузин, як поневолених народів, було б намаганням розчленувати російську «історичну державу» і що, мовляв, створення такої комісії Совети використали б у своїх вимогах щодо Берліну. Рішуче відкидаючи ці мотиви, конгресмен Д. Флад заявив, що коли б брати під увагу подані урядом причини, то США мусіли б відмовитись від підтримки незалежницьких змагань Алжиру, Конго

чи Анголі, бо вони спрямовані на розчленування Франції, Бельгії та Португалії.

Конгресмен пригадує, що не зважаючи на таку «обережність» Раска — міністра закордонних справ уряду США щодо згаданої резолюції, урядові не повелося й досі полагодити справи Берліну. Дивним є сказав він, що уряд добивається прихильності 96 мільйонів росіян, коштом 100 мільйонів не-росіян, і то в той час, як резолюцію про Тиждень Поневолених Націй схвалено тим же урядом США завзято поборюють і російські комуністи і російські емігранти. Вкінці конгресмен Д. Флад висловлює надію, що внесена резолюція таки буде зреалізована, бо вона йде по лінії визвольних змагань майже одного мільярда людей поневолених комуністами.

До цієї резолюції також долучив свій голос республіканський конгресмен Е. Дервінський (Ілліной), який сказав, що справа створення комісії має під теперішню пору основне значення й що він вірить, що цю резолюцію підтримають обидві партії. Він підкреслив, що поневолення Советами мільйонів людей поза залізною заслоною є найбільшою слабкістю комуністичної імперії.

Пам'ятник Т. Шевченкові у Вашингтоні

На 1-ше січня 1963 року вплинуло на побудову пам'ятника Т. Г. Шевченка у Вашингтоні понад 245 тисяч доларів.

Всі формальності з його спорудженням вже полагоджені. На квітень м-ць заплановано урочисте перебрання площі в столиці США, яка потребуватиме ще відповідного достосування до проєкту пам'ятника. Побудова та урочисте відкриття пам'ятника заплановані на 1964 рік, у 150 річчя народження Великого Пророка.

Комітет побудови пам'ятника закликає скласти дальші пожертви на його будову, яка після здійснення буде найбільшою подією в житті всіх українців на чужині, а зокрема в США.

Увага!

Увага!

Вже вийшли з друку

ПОРТРЕТИ

Акад. С. Єфремова — провідника СВУ
і

М. Павлушкова — провідника СУМ-у

Міцний, еластичний, креманий папір.

— Розмір 14 x 22 —

Побільшення з оригінальних фотознімок.

Ціна портрета — 1.00 дол.

Набувати в Крайових Управах і Орг. Бюрах СВУ,
або в Головній Управі:

A. L. U. (S. V. U.)

P. O. Box 106 Cooper Sta.,
New York 3, N. Y. U. S. A.

ІМПЕРІАЛІЗМ РОСІЇ Й МОСКОВСЬКИЙ НАРОД

Подібно, як і в українсько-жидівських відносинах угруповання ЗП УГВР намагається бути «експертом» і в «українсько-російському питанні».

Два роки тому, д-р М. Прокоп, чільний діяч цього угруповання, якраз цьому питанню, на сторінках газети «Свобода» (США) приділив низку статей, метою яких було довести, що:

«Хоч російський народ створив клімат, в якому міг вирости російський імперіялізм, російського народу не можна утотожнювати з російським імперіялізмом» («Свобода» з 16-го березня 1962 року).

У зв'язку з таким «парниковим» твердженням д-ра М. Прокопа слід поставити два питання:

1) Звідкіля походить і з яких джерел впливає московський імперіялізм, якщо він на протязі всієї московської імперіялістичної історії є чужим для московського народу?

2) Звідкіля приходить і в який спосіб втілюється московський імперіялізм в кожночасну московську панівну кліку, коли ця кліка на протязі цілої московської історії змінювалась щодо соціального походження, тобто колись вона складалася з бояр, потім з дворян, далі з буржуазії, народних «демократів» — есдеків і есерів і нарешті прийшла «робітничо-селянська» еліта — большевики?

Наша відповідь на поставлені вгорі питання є така:

Джерелом і носієм московського імперіялізму-колоніялізму завжди був і є московський народ. А панівні кліки були виразниками й утилізаторами імперіялістичних стремлінь цього народу.

Про це, що джерелом і носієм московського імперіялізму, як однієї з властивостей «русского духа» є московський народ, а кожночасна московська панівна кліка є лише виразником і утилізатором цього духа — написано безліч документальних матеріалів і то не українцями чи якимись іншими чужинцями, а самими москолями. Нижче наводимо кілька прикладів.

Московський філософ Н. Бердяєв, у своїй праці «Істоки і смисл русского коммунизма», 1937 р., між іншим, пише:

«Російський комунізм і створену ним державу треба трактувати, як вислід історичної дії, як вияв притаманностей російської душі і як вияв месіаністичної енергії марксизму... Старої російської ідеї — а саме месіаністичної ідеї про Москву, як третій Рим — російський народ не здійснив... замість третього Риму — Росія створила третій Інтернаціонал, який перейняв багато притаманностей третього Риму. І третій Інтернаціонал є в очах його прихильників святою державою, що базується на

догматичній вірі; і цей Інтернаціонал не є інтернаціональним, але продуктом російського національного духа... Західні комуністи, що підпорядковують себе третьому Інтернаціоналові, не хочуть цього зрозуміти, що в його межах вони працюють над здійсненням російської, а не західньо-європейської ідеї»

«Тепер у советській Росії багато говориться про соціалістичну батьківщину, якої треба боронити до останньої краплі крові. Але ця соціалістична батьківщина, це ніщо інше, як Росія, і може перший раз в історії російський народ захоплений патріотизмом, в якому патос соціального порядку в'яється з патосом національного буття» (стор. 150-152).

«Об'єктивний сенс історичного процесу, який саме тепер відбувається в Росії, лежить у гуртуванні російського народу під стягом большевизму. З духової й моральної точки погляду я відкидаю радикально советську владу... Але в даний мент — це одинока сила, що в стані охоронити Росію перед можливими наступами інвазії» (стор. 154).

Другий московський філософ Г. Федотов, якого д-р М. Прокоп зачислює до «приятелів» поневолених Росією народів, стверджує, що духовість московського народу була пригожим ґрунтом для сприйняття марксизму й перетворення його на московську відміну комунізму-ленінізму (большевизм). У своїй статті «Народ і влада» («Новий журнал» ч. 21 за 1949 рік) він пише:

«Марксизм є твориво геніяльного німецького жида і знайшов для себе ґрунт лише в Німеччині і в країнах німецької культури. Єдиний виняток — Росія... Росія здійснила свою революцію під знаком Маркса. Це не могло бути випадком. Можна вказати декілька елементів в марксизмі, які робили його спокусливим для російської людини:

Матеріялізм. В народній гушці ґрунтом для його живлення був релігійний матеріялізм, що виявлявся в чуттєвому сприйманні надчуттєвого світу.

Раціоналізм. В Росії, що проспала інтелектуально ціле тисячеліття, раціоналізм є перший прояв думки... Занадто спрощений марксизм Леніна з причіпкою примітивного дарвінізму виявився якраз відповідним для робітничо-селянської молоді розбурханої революцією...

Оптимістичний детермінізм історичної філософії марксизму.

У вірному чи вульгарному його розумінні (не будемо сперечатись), він

знімає з особистости тягар відповідальности й морального суду. Особистість не може боротися ні проти свого середовища, хоч може змінити його, ні проти історії (приклад Бердяєва). Зливаючись з її течією, вона почуває себе надзвичайно сильною. Для неї немає жодних сумнівів, що вона винесе її, все людство, до утопії всіх охоплюючого щастя. Російським сприймачем тут був слабкий розвиток свідомости особистости й гін до самознищення в колективі: Де народ там і Бог! На людях і смерть красна!

З цим останнім захоплюючим моментом марксизму пов'язаний патос світової революції. Біблейська есхатологічна свідомість, напружене бажання кінця історії в атеїстичній цивілізації перетворюється в релігійний фетишизм революції — останньої, всесвітньої. Це перетворення йде на зустріч есхатологічно спрямованій російській душі.

...Кінцеві ідеали набули в нас характеру вибухових бомб. Так і марксистський полон виявляється наполовину добровільним.

...В Росії не пролунав жодний голос на захист приватної власности... Соціалізм, який ніяк не вкладається в американську голову, без труднощів було сприйнято в Росії, а не тільки накинено силою» (стор. 244-245-247)».

На іншому місті читаємо:

«На питання, чи відповідає російський народ за політику самодержав'я, єдино вірною є відповідь така: так, відповідає, бо він відповідає за самодержав'я, — відповідає і в доброму і в злому, відповідає за гноблення Польщі і за визволення Болгарії. Ця відповідальність народу за владу здається необґрунтованою доки ми ігноруємо третє поняття, що становить міст між ними: поняття держави.

Ніхто не буде заперечувати, що держави репрезентуються їх урядами, а не опозицією, навіть коли за опозицією стоїть більшість країн... Народ відповідає за державу і посередньо за уряд, який репрезентує державу: відповідає за те, що його терпить» (стор. 238).

Вкінці своєї аналізи большевизму й причетности до нього московського народу, Г. Федотов в розпачі признається, що він не знайшов підстав відмежувати московський народ від большевизму. Про це він пише:

«О, якби можна було в Росії провести чітке розмежування між катами і мучениками! Де кінчається ця ненависна влада й де починається народ, що її ненавидить» (стор. 250).

Але в інтересах тієї ж Росії й московського народу Г. Федотов взиває:

«Якщо в політиці є місце моральним ідеям, то в усякому разі не в ідеї відплати. Політична думка дивиться вперед, а не назад. У від-

ношенні до народів, розкладених тоталітарною тиранією, єдино можлива інтервенція — та, яка ставить своєю метою допомогти їх відродженню, а не карати їх за гріхи... Великодушність переможця справа не тільки його серця, але й мудрости. Ось чому відмежування народу від його злочинної влади — неможливе історично й етично — являється політичною необхідністю: не в ім'я сущого, а доцільного...» (стор. 252).

Так ставить питання відповідальности російського народу за злочини червоної Москви й висловлює про те свою думку московський філософ Г. Федотов. А українець д-р М. Прокоп, який під московським чоботом ніколи не був пише про те, що «російський народ» не є відповідальним за російський імперіалізм?

"БОЛЬШОЙ" У ТОРОНТІ

В дні 10, 11, 12 і 13-го грудня 1962 р. в Торонті виступав "Московський Большой Балет".

Торонтський відділ СБУ разом з деякими членами інших українських організацій при співучасті студентів Торонтського Університету, чотири вечори пікетували перед Мейпл Ліф Гарден. Публіки було дуже мало — в середньому 3 тисячі денно (зала має 14 тисяч місць), що вказує на неприхильне ставлення канадійців до різних московських так зв. "культурних" висланців. Пікетування різних московських видовищ українськими патріотами у великій мірі спричинилося до того, що московські "культурні" висланці в Торонті виступають майже перед порожніми залами.

Члени та прихильники СБУ за 4 вечори роздали біля 9 тисяч спеціально виготовлених листівок, — зміст яких вияснює дійсну мету Москви, зв'язану з "культурним обміном".

Демонстранти носили велику кількість транспарентів з антимосковськими написами, як "Виміняймо канадійських комуністів за советських полтв'язнів", "Ні балет, ні вчені медведі, ані жодні співаки не врятують московського престижу, втраченого на Кубі", "Большой балет до Канади, "большой" ракети до Куби", "Большой" НЕТ в ОН", "Робітники всіх країн єднайтеся на боротьбу проти московських імперіалістів" та багато інших.

З публіки в більшості були жиди та росіяни, українців майже не було. Це дуже позитивне явище. Канадійські критики, як і американські, цим разом не захоплювалися виступами "большого", натомість відмітили, що він не виправдав свого імені та розчарував, як публіку, так і критиків. У понеділок СБС на телевізійному каналі ч. 6 висвітлювала демонстрацію з прихильним і позитивним коментарем.

Також торонтський щоденник "Телеграм" та інші англomовні часописи й радіовисильні подавали прихильні відгуки про антимосковські інформативні демонстрації СБУ.

У п'ятницю політичний коментатор проф. З. Саган поіформував слухачів радіопередачі В. Шарвана про невдачу "Большого" та успішні демонстрації СБУ.

Управа СБУ в Торонті дякує всім своїм членам і прихильникам, а особливо студентам Торонтського Університету, що не зважаючи на сильний холод, всі чотири вечори пікетували виступи "Большого" з Москви.

„СТАЛІНСЬКЕ ПРАВЛІННЯ В УКРАЇНІ”

Від Редакції:

Нижче містимо статтю проф. В. Косаренка-Косаревича, в якій він викриває “антисталініста” Григорія Костюка в його намаганні вибїлити злочинну роль українських комуністів-вислужників Москви, яку вони виконували в Україні спочатку за совість, а пізніше за страх.

Це вже третя за чергою “наукова праця” на цю тему, що появилася англійською мовою при активній допомозі ворожих українській національно-самостійницькій справі сил. Першою була видана у 1953 році книжка Ю. Лавриненка-Дивнича “Українські комуністи та советсько-російська політика по відношенню України”, другою була книжка Івана Майстрєнка “Боротьбізм” видана у 1954 р., а третьою є Г. Костюка, про яку буде мова в статті. Всі три згадані “науковці” дякують д-рові А. Даліну (відомий американсько-жидівський москвофіл) за те, що він “надоумив” їх підготувати названі вгорі видання.

І характеристично, що згадані “науковці”, як і “антисталініст” Хрущов, обвинувачують Сталіна в тому, що він винищував комуністів, а якщо говориться про комуністів українських, то, мовляв, таких, які дбали про український народ та його національні інтереси. Але про те, що ці “українські комуністи” винищили в угоду Москві мільйони українського народу, в названих книжках ніодного рядка, а якщо і є щось, то завуальоване порожньою фразеологією без подання будь яких статистичних даних.

Очевидно, що завданням цих видань є “реабілітувати” всіх вислужників Москви в Україні, і це цілком зрозуміло, бо й Іван Майстрєнко і Ю. Лавриненко-Дивнич і Г. Костюк, так само, як Хрущов, були у свій час активними співучасниками Сталіна, тому говорити їм особисто про ту “безпартійну сволоч”, яку вони винищили, це значить показати на себе пальцем!

Якщо до цих “наукових праць” в англійській мові додати ще “публіцистику” хвильовистів в українському самостійницькому середовищі, як, наприклад, члена ЦК УРДП й керівника фінансів теперішньої УНРаді Ф. Пігідо, який на гроші Американського Комітету Визволення (АКВВ) видав у Мюнхені у 1956 році книжку “Україна під большевицькою окупацією”, у якій прославив Хвильового, Скрипника, Любченка й інших московських вислужників в Україні, а Ю. Лавриненка-Дивнича “Розстріляне відродження”, чи “документи” СУЖЕРО й ДОБРУС-а (прибудівки УРДП) під назвою “Біла книга про чорні діла Кремля” та цілу серію брошур В. Гришка, в яких червоною ниткою тягнеться лінія вибїлити і то за всяку ціну кадри з КП(б)У й комсомолу, то тут стане кожному ясно, що на українську самостійницьку еміграцію вчинено **тотальний наступ** різної масти ворогів українського самостійництва з метою віднаціоналізувати її та переставити на рейки фіктивного “націонал-комунізму”, як тієї сили, яка, мовляв, ворожить “світле майбутнє” Україні в добу атомової бомби.

Наслідки цього наступу нам добре відомі. Зовнішня політика УККА почала “спиратися” на “сталінські жертви” між українськими комуністами, ЗП УГВР і т. зв. ОУН-з пішли по лінії “реалітетів” в УССР, а решта партій, середовищ і партійок опинилися на роздоріжжі своєї попередньої “визвольної політики”... І нарешті: в УНРаді закріпилися хвильовисти!

• STALINIST RULE IN THE UKRAINE. A study of the Decade of Mass Terror (1929—1939) by Hryhory Kostyuk. Published for the Institute For the Study of the USSR Frederick A. Praeger. Publishers. New York, 1960. Printed in Germany, pp. 162.

Ця книжка видана в такій безвадній формі й таким видавництвом як це собі бажав би кожний автор наукового твору. Інакше стоїть справа зі змістом, а головне з тенденцією, яка цей зміст формувала, приготувляла й супроводила. Відноситься це до читача, який не є, ані комуністом, ані українським націонал-комуністом, ані симпатиком російського чи советського москальства не тільки, як “старшого брата” російського, советського і українського “малороса”, але й, як окупанта України й гнобителя українського народу.

Проте — англійське видання цієї книжки є потрібним і корисним. Однаково, як для марксиста-комуніста, чи українського націонал-комуніста, так і для противника одного й другого. Не зважаючи на те, що автор книжки — Костюк, він же й Подоляк, задивлений в свою намічену тенденційну мету, добачує винownika “декади терору в Україні” тільки в самому Сталіні і його “сталінізмі”, як це засвідчує й сам наголовок книжки; не зважаючи на те, що він намагається не тільки пояснити, але й виправдати український патріотизм з тоном до незалежності України “українських комуністів” з членами “уряду” Советської України на чолі; не зважаючи на всю іншу адвокатську оборону своїх тодішніх однодумців, голі факти, ним наведені, не лишають найменшого сумніву про ось що:

1. Сам Сталін і його “сталінізм”, що їх автор посадив на лавку оскаржених не вдів би в Україні та супроти українського народу майже нічого злого з цієї пекельної жадливості народобивчих злочинів безпартійних і непартійних москалів обабіч українсько-російських кордонів і без співучасті самих українських комуністів.

2. Замаскованим москалям — назовні, чи ідеологічно, не російсько-біло-слов’янсько, чи на советсько-червоно-комуністичного — йдеться тільки про реалізацію свого традиційного месіанізму в глобальному масштабі, коштом усіх немосковських народів з їх християнами й комуністами включно.

3. Те, що сталося в Україні до 1939го року, й продовжується від тоді аж до тепер супроти українського народу з українськими комуністами включно.

на, є наочним зразком того, що переводиться в інших немоскальських сателітах по той бік залізної заслони й буде провадитись в усіх інших краях й супроти всіх інших немоскальських народів, які є ще тільки потенційними жертвами месіянстичної ненаситності москалів, якщо б вони стали такими ж жертвами, як ті в ряшцях ССРСР й по той бік залізної заслони.

Якщо авторові не випадало зраджувати собі своїх спонзоруючих добродіїв, яким він висловлює глибоку вдячність, як напр. д-р Мерле Файнсод із кодла “росіянофілізму”, що ним є Гарвардський Університет, Іван Майстренко, д-р Юрій Лавриненко — він же й Дивнич, — Антоні Адамовіч, що його відпекуються порядні білорусини, В. С. Голубничий, україножер д-р Александер Даллін — він же й справжній Левін — та решті членів УВАН такого самого, або спорідненого духа, та з такими ідолами, як Хвильовий або Винниченко, чи живий націонал-комуніст Багрянний, ши вибрав не червону, а “багряно-червону” назву для себе — то він їх усіх перехитрив мимо власної волі.

І так на стор. 28 устійнюється, що “емісари Москви Постишева супроводили не тільки асистенти, згадані в резолюції (з дня 24 січня 1933 р.), але й тисячі агентів, що їх завданням було слідкувати за активністю комуністичної партії в Україні”, замовчуючи, що як і Постишев, всі ці агенти були москалями, а партія була — з українських комуністів. На цій же сторінці устійнюється: “Якщо додати до згаданих 846 новостворених Політичних Відділів, укомплектованих 3,000 людей Постишева, і 10,000 “досвідчених большевиків”, насаджених по колгоспах, то виходить, що всі ключеві пости в краю були окуповані штабом сталінського сатрапа”, і знову промовчано, що тими окупантами були москалі. Це саме повторюється, коли висланці Сталіна до України: Молотов, Ежов і Хрущов у серпні 1935 р. прибули до Київa. На стор. 127 автор подає опис цієї події зі статті Авторханова в “ПОСЄВ”-і, 50, 1950, стор. 14-15: “Рівночасно велике число поїздів зі “спеціальними” військами НКВД прибули з Москви до Київa. Поруч київського НКВД заіснувало нове “мобільне” московське НКВД; його завдання було відоме тільки для емісарів Сталіна. Форматії Київської Військової Округи були замінені сибірськими військовими частинами. Київ виглядав як твердиня, обложена ворожими військами. Дільниця, в якій мав відбутися пленум ЦК, була відгороджена від решти міста й патрульована спеціальними московськими військами НКВД. Місцева сторожа при вході до будинку ЦК КП(б)У була замінена людьми з тих “спеціальних військ”.

Щобільше. Сам автор не зміг цілковито замовчати того факту, що винними за всі злочини в Україні супроти українського народу, включно з українськими комуністами, були московські націоналісти й большевики в масці комунізму в неменшій,

а в більшій мірі, як їх керівник-диктатор в особі грузина Джугашвілі-Сталіна. На стор. 145 читаємо: “Ясно, що, плянуючи підчинити весь ССРСР своїй диктатурі, Сталін шукав підпертя в російському (то є в москальському) націоналізмі”. На ділі ж було це плянування підчинити всі немоскальські народи і нації всередині ССРСР, а пізніше по той бік залізної заслони, диктатурі москалів, бо ж диктатор приходиться і відходить і нічого зі собою не забирає, зате його носій-народ залишається жити й посідати все спільно з ним награване майно. А який же москаль, що є оборонцем цілости своєї названої імперії, готов зректись з будьякої частини награваного матеріального й духового майна? Це тільки такі не-москалі, що разом з москалями боронять кожночасну імперсько-колоніальну цілість москалів, не спроможні або не хочуть знати, що тільки потенціал сили й потужности, черпаний москалями з такої вже награваної “цілости”, є передумовою для виглядів на успіх у реалізації пан-московського месіянзму-большевизму аж до заволодіння цілим світом! А чи ж не є це дивно та підозріло, що якраз однодумці Г. Костюка не хочуть того зрозуміти та витягнути з цього правильні висновки? Тимбільше, що сам же автор частіше вказує на два ворожі фронти в Україні: автохтонний український і насиланий з півночі москальський, а для винищування українських комуністів сам подає на стор. 144 ось, які дві причини:

“Вони (укр. комун.), по перше, зробили непростиму політичну помилку, повіривши в большевицьку гарантію щодо “права на самовизначення”, без ніякої спроби забезпечити це право будьяким ефективним способом; дозволивши собі бути цілковито залежними від московських большевиків і не створили ефективного власного уярду, так вони самі викреслили незалежність України. По друге, вони (укр. комун.) тісно співпрацювали з москальськими большевиками, а тому ізолювали себе від маси українського народу і втратили його довіря”.

Такі признання речника бувших українських комуністів в Україні, які на вільній скитальщині продовжують бути далі українськими “націонал-комуністами” в доцільних замаскуваннях на зразок своїх учителів і конкурентів у реалізації комунізму, тобто “старших братів-росіян”, викликають потребу відповідей на такі питання:

Якщо українським комуністам так залежало на власнонаціональній політичній незалежності України, то чому ж вони на спілку з москальськими й жидівськими комуністами так завзято поборювали й нищили тих своїх українських братів, які намагалися створити й забезпечити цю незалежність?

Чому автор вирвав і обмежив свою “студію” тільки на період десятиліття 1929-1939? Чи не тому, щоб зосередити всю вину в одному Сталіні і його “сталінізмі” й тим самим затемнити попереднє десятиліття від 1919 до 1929 року та відвернути від

нього увагу читача? Якраз у цьому першому десятилітті українські комуністи і їх батьки боротьбі та укапісти, есери й есдеки на спілку з москальськими й жидівськими руками знищили далеко більше українців із стремлінням до незалежності України, поминаючи знищення ними вже досягнутої незалежності після IV Універсалу Центральної Ради, як у другому десятилітті? А це ж був час НЕП-у і “українізації України”, яка мала бути “відмосковлюванням України”!

Коли б українські комуністи не вигубили інакше думаючих українців, як, наприклад, у зв’язку з СВУ-СУМ, а з правопописною реформою Харківської Конференції щодо калічення нашої мови, історії та духа, то не було б їх “ізоляції” від маси українського народу, й тоді б навіть Сталінові було б не так легко зліквідувати їх самим одним Постишевим з кільканадцятьма тисячами москалів та місцевих яничарів і доносчиків.

Характеристичним для цілої книжки Г. Костюка є те, що він нігде не протиставить українським комуністам москальських, ба навіть “російських” комуністів, а лише “большевиків”?

Це чистої води “політика” Американського Комітету Визволення!

А тепер кілька слів про кадри з КП(б)У й комсомолу, які опинилися на чужині.

Українські комуністи, ба навіть зукраїнщений на Хвильового Фітільов, зі Скрипником на чолі, побачивши наслідки своєї вислужницької ролі на службі Москви, покарали самих себе самогубством.

Звичайно, ніхто цього не вимагає від бувших українських комуністів, чи їх симпатиків, які втекли до не-комуністичного світу. Йі здавалося, що вони, позбувшись ока Москви, збагнуть свої минулі помилки й будуть так само, як і українські націоналісти-самостійники, боротися проти червоного окупанта України. Але ж ні, вони на вільній скитальщині, отже цілком добровільно, продовжують не тільки боронити свою минулу “діяльність” на підсоветській Україні, але й глорифікують вислужників Москви!

Народня мудрість каже: Помилятися — це людське, але свідомо помилятися — це диявольське!

Невже вони думають, що помилки, роблені в Україні, наприклад, такими українськими комуністами, чи в їх масці, як Лозов’ягін, перестають ними бути, коли він їх продовжує робити на скитальщині, як Багрянний? Або, що помилки під фірмою КП(б)У в УССР змінилися на непомильність під фірмою УРДП на чужині? Йі це саме щодо Академії Наук в Україні, а ВУАН на скитальщині?

Григорій Костюк у своїй книжці стверджує вищення всіх українців з Галичини на підсоветській Україні на чолі з такою родиною, як Крушельницькі, що, як ідеалісти українського соборництва, воліли служити Україні навіть під комуністичною владою, ані ж чужій Польщі з ліберальнішим режимом на окупованих нею західно-українських зем-

лях. А винищувати їх не лише москальські чи жидівські приказодавці, але й українські комуністи — виконавці в ролі чекістів “фітільових” і їм подібних.

Йі усвітлі цих фактів чим же можна пояснити, що теперішня ОУН-м під духовим й ідеологічним керівником Ю. Блохіна-Бойка, обожателя Хвильового, заключила приязний союз із УРДП в лоні УНР, а її речник поставив кандидатом на віцепрезидента УНР того самого Лазов’ягіна-Багрянного, який в АКБ хвалився, що є більшим марсистом, ніж Хрущов, хоч ОУН від самого початку існування було твором галицьких українців, а переважна більшість членів усіх відламок ОУН на скитальщині є галицькими українцями? Невже модерне “зміновіховство” з тенденцією прощання москалям і жидам усіх їх жахливих злочинів супроти всього українства та братання з ними, що її так маніфестують “Круглі столи” й “Прологи”, заразило навіть вільних українських націоналістів під провідництвом полк. А Мельника?

Тенденційна червона нитка, а саме: закривувати національний антагонізм, ба навіть таку ворожнечу між поневоленими українцями й гнобителями, як і спротив та боротьбу українців також проти москальських окупантів і їх советської системи, а всі заслуги в “боротьбі” “Советської України” приписувати партійним і позапартійним “українським націонал-комуністам” типу Скрипника й Хвильового, аж збагряніла в тій частині книжки, де є мова про СВУ й СУМ, та суд над ними в 1930 році в Харкові. На стор. 87 Г. Костюк пише, що “відкриті” НКВД 14 “діяльних націоналістичних організацій” були “чисто мітичними”, отже вигаданими советською владою; що спорадичні селянські повстання не були кермовані підпільними організаціями, а рівнобіжно зі спонтанним спротивом народу проти його гнобителів (без визначення яких, що можна розуміти українських і московських партійців і їх поплентачів В. КК) був теж поширений і добре організований спротив політиці Москви в Україні з боку советсько-українських письменників, науковців і інтелігентів, підбадьорюваних у їх прагненні до незалежної української культури (тільки культури! В. КК) українськими комуністами в роді Скрипника. Немає сумніву пише Г. Костюк, що це був спротив, який найбільше допікав Кремлю, але його знищено (ким? В. КК) після того, як учасників фальшиво обвинувачено в коляборантстві з закордонними інтернаціоналістами й “підпільними” організаціями.

Далі Г. Костюк пише:

“Ми пробуватимемо аналізувати їх не на підставі їхнього членства й ідеології (чому? В. КК), ані їх відношення до українського спротиву (теж? В. КК) а тільки у відношенні до політики Кремля.

Спілка Визволення України. Розкриття цієї неіснуючої організації, у висліді якого було ареш-

тування визначних українських науковців і інтелектуалів, співпадав із започаткуванням надвлади Сталіна. В квітні 1929 що та партійні Конференція прийняла “найкращий варіант” Сталіна щодо виконання п'ятирічки. Для його уможливлення треба було певної підготовки. Це сталося засобом масових арештів його неіснуючих супротивників. Крім “саботажників” було заарештовано також силу інтелектуалістів.

Харків, столиця України, був у 1930 році свідком сеансаційного процесу 45-и осіб оскаржених за їх приналежність до СВУ і СУМ. Процес тривав від 9 березня до 20 квітня.

Підсудними були здебільшого визначні українські провідники в дореволюційному й революційному періодах, що не були членами партії, бувши провідники УНР. Було в цій групі кілька молодих людей, здебільшого учнів старшої генерації. В часі арешту провідники цієї групи займали визначні пости в наукових інституціях і університетах. Вони бо не виїждували в 1919 році після того, як їх сні про незалежну Україну скраховали, а залишилися й присвятилися науці. Всі вони були визначними в культурному житті Советської України. Між ними були загально-відомий науковець і літературний критик, Академік Сергій Єфремов; історик Йосип Гармайзе; літературний критик Андрій Ніковський; письменниця Людмила Старицька-Черняхівська; письменник Михайло Івченко; мовознавець Григорій Голоскевич і багато інших з Академії Наук у Києві (Чи тоді не була ще Українська Академія Наук? В. КК). Ніхто з них не був марксистом, і закидати їм тільки їх колишню участь в активній підтримці української незалежності не було б вистачальним, щоб скомпромітувати їх в очах народу й засудити на довгі роки. Тому то їм закидали контрреволюційність і плянування скинути режим. Два студенти Київського університету, М. Павлушков і Б. Матушевський, також були засуджені за неіснуючу антисоветську діяльність. Головною метою процесу було знищити й скомпромітувати старшу генерацію українських демократів і положити кінець їх впливам на українську молодь. Але такої організації ніколи не було в розумінні, того, за що їх обвинувачено (стор. 88-89)”.

В усій цій брехні Г. Костюка немає найменшого натяку на те, що судили діячів СВУ й СУМ українські комуністи на чолі з Любченком і Скрипником, як головними обвинувачами...

Книжка Г. Костюка закінчено цитатою з книги Е. Лайонса “Наші таємні союзники” (стор. 232): “Чи ви знаєте, де ми програли війну в Росії?” — спитав німецький офіцер у розмові з американським журналістом. “В Сталінграді” — була відповідь журналіста.

“Ні, ми її програли далеко раніше — у Києві,

коли вивісили свастику замість українського прапора”.

Прислів'я каже: Чим горнець накіпів тим і смердітиме. Виявляється, що чим українські комуністи та їх симпатики в краю накіпили, тим і їх скитальчі “черепки” смердять й засморджують навіть галицько-українських націоналістів. Колись Мадам де Стаель створила крилате слово: Пошкрябай москаля, а побачиш татарина. Тепер: Пошкрябай УРДП-іста, а побачиш українського комуніста, а пошкрябай галицького націоналіста всіх відлажків, то побачиш або “братанка” ворога-окупанта москаля, або “союзника” УРДП-комуніста.

П.С.

Свого часу А. Далін був одержав великі гроші від робітничого проводу в США на те, щоб зібрати проти уряду СССР для наміченого явного й заочного процесу в Брюселі у 1951-м році. Він знаходив і переслухував бувши жертви советських концтаборів, які перебували в Німеччині. Їх було найбільше серед українців, що були вивезені як “Остарбайтери”, або втікли зі “советського раю”. В процесі переслухувань, він відкидав кожного українця, який будьяку вину складав не тільки на режим, очолюваний Сталіном, але й на москалів, які підтримували його політику супроти українців. Одинокий Г. Подоляк (Костюк) виявив себе **таким свідком**, що його Далін визнав достойним взяти участь в процесі.

Очевидно як Далін, так і Подоляк певні, що з Німеччини не буде на процесі ні одного свідка українця. Вони ж не могли передбачати, що Союз Політв'язнів всієї Німеччини, запрошений на цей процес, вишле своїх делегатів, а саме: одного німця й мене українця. Пригадую собі, як нині, збентеження й ніяковість пана Подоляка-Костюка, коли я почувши про те, що він є українським свідком на процесі, познайомився з ним вперше. Згодом він був теж тим, який з протекції Даліна міг вертати до Німеччини не прямо, а через Париж, щоб зайнятися архівом В. Винниченка, якого він обожноє, як очевидно того, що був гробокопателем української незалежності.

ЧИ ІСНУЄ ОСЕРЕДОК СВУ У ВАШІЙ МІСЦЕВОСТІ?

Коли ні, то організуйте ініціативну групу і встановіть негайно зв'язок із Краєвою Управою Спільки Визволення України у Вашій країні, або з Головною Управою СВУ в США. **Листи до Головної Управи СВУ просимо слати на адресу:**

ALU (SVU), Inc.
P. O. Box 106 Cooper Sta.
New York 3, N. Y., USA.

Хто й чому фальшує історію УПА?

Від Редакції: До наших рук потрапила ганчірка московського КГБ "Вісті з України" ч. 86, 87, 88 і 89 з листопада 1962 року, що її видає українською мовою "Товариство культурних зв'язків з українцями за кордоном". В чотирьох цих числах, під заголовком "Підручний фашистського ката" розповідається про "звірства над українським народом" німецького "виступника" от. Т. Бульбу-Боровця.

Було б забагато честі для московських голодоморів переповідати всю ту "страпню", якій копійка ціна в базарний день.

Слід лише зазначити, що приводом до написання згаданої "страпні" було попереднє число "Місії України", якої назва не пролазить через горлянку Москві й тому про це можна лише здогадуватись на підставі таких рядків:

"Один націоналістичний журнальчик, що видається в Канаді на гроші капіталістів, писав недавно про Боровця..."

Мова в журналі була про Українську Повстанчу Армію під командою от. Т. Бульби-Боровця.

У попередньому числі «Місії України», О. Гладун в статті «Сфальшований ювілей УПА» порушив болюче питання. Не є воно звичайно новим, бо про те хто, де і як створив Українську Повстанчу Армію, і як її «перебрали» бандерівці, багато подавала відомостей, ще десять років тому, українська преса на чужині.

Зокрема, автор цієї статті, на підставі неопублікованих спогадів отамана Т. Бульби-Боровця та документів, що зберігаються в його архіві, на початку 1951 року містив відповідні матеріали в кількох числах газети «Українські Вісті» (УРДП) та в журналі «Українська Земля» (СЗСУ-СП) у 1951 і 1953 роках, які докладно насвілювали справу створення й діяльності Української Повстанчої Армії, того періоду, що його значіння для української визвольної справи применшують, або взагалі промовчують, чи фальшують на свою партійну користь «історики» із ЗЧ ОУН і ЗП УГВР.

Щоправда й «Українські Вісті» у 1962 році, з нагоди відзначуваного «20-ліття ювілею УПА», в супереч попередніх матеріалів, у одній передовій, що її безумовно написав Іван Багряний «задеклямували», що «УПА створила ОУН», але стала ця метаморфоза з тієї причини, що намагання УРДП підшити УПА під командою от. Т. Бульби-Боровця «змагання» за «здобутки жовтня» й «ідеї» Хвильового потерпіли повного провалу.

А раз так, значить ніякої такої УПА не існувало!

Слушно пише О. Гладун, що українські наукові установи в не-комуністичному світі ще й до сьогодні не спромоглися на науково-обґрунтоване видання правдивої історії УПА, але ця справа не

є аж такою занедбаною, бо про початки дій УПА та про її першого організатора й командира от. Т. Бульбу-Боровця є чимало вже написаних розвідок такими чужинецькими дослідниками спротиву українського народу під час другої світової війни, як, наприклад, американець Дж. Армстронг і покійний німецький вчений Кох. Також в советській публіцистиці повоєнного періоду є доволі широко описані, хоч і у викривленому світлі, дії УПА «бульбовцев» («Сильніє духом»). Тож намагання згаданих середовищ починати історію УПА від себе засуджені на повну компромітацію, якщо за ці справи візьметься об'єктивний дослідник.

Але це у майбутньому. А тим часом, ЗЧ ОУН і ЗП УГВР розраховуючи очевидно на те, що за «давністю» подій, все вже «забулося», вирішили спекти свою партійну «печеню» на відзначуванні сфальшованого ними «20 ліття ювілею УПА».

Ми, звичайно, не маємо наміру применшувати героїчної боротьби пізнішого періоду УПА під командою Тараса Чупринки-Шухевича. Нашим обов'язком лише є сказати правду й вшанувати всіх тих, що полягли за волю України не залежно від того, чи це були православні українці, чи українці греко-католики, чи це були галичани, чи волиняки, чи наддніпрянці.

Слід підкреслити, що у згаданих «відзначеннях» була слідна одна дуже важлива деталь, а саме: змагання між ЗЧ ОУН і ЗП УГВР називати себе «творцем УПА».

Отже, відсунувши в тінь УПА, що її з наказу Уряду Української Народньої Республіки організував от. Т. Бульба-Боровець, середовище ЗП УГВР, користаючи з відзначувань, що їх у 1962 році переводили бандерівці, підкидало до цього «ювілею» й свої зозулині яйця використовуючи ту обставину, що під час німецької окупації України і покійний С. Бандера й Микола Леbedь (який нині очолює ЗП УГВР) належали до однієї ОУН. Тепер, коли ЗП УГВР стало ворогом ОУН-бандерівців, М. Леbedю і його «соратникам» йдеться про те, щоб від бандерівської ОУН «відсепарувати» УПА, а її заслуги зробити «капіталом» нікого іншого тільки самого М. Леbedя. Про це Мирослав Прокоп (члїнний діяч ЗП УГВР) в «Українському Самостійнику» ч. 62, 1962, в статті «Двадцять роковини створення УПА» пише таке:

«В жовтні ц. р. минає 20 років з того часу, коли бойові групи Організації Українських Націоналістів на Волині ширше розгорнули свої дотогочасні збройні оборонні акції проти німецьких окупантів і дали почин для творення Української Повстанчої Армії».

Цей його уступ посилається на примітку, яку нижче цитуємо:

«Тут потрібні дві зауваги. Поперше, пишучи про ОУН, я говорю про ОУН під проводом Степана Бандери, хоча в час німецької окупації України Бандера був ув'язнений у німецькому концентраційному таборі і ОУН не керував. В 1941-1943 р.р. обов'язки провідника ОУН в Україні виконував Микола Лебедь. Подруге, в цій статті я пишу про УПА, яка утворилася з ініціативи ОУН в осени 1942 року на Волині. До того часу, точніше від другої половини лютого 1942 року в Людвипільському районі, Рівенської області існували інші відділи під назвою «Українська Повстанча Армія». Їх утворив отаман Т. Бульба-Боровець з розв'язаної легальної формації п. н. «Поліська Січ», що була ним заснована в перші тижні німецької окупації України. УПА під керівництвом Бульби проіснувала приблизно до середини 1943 року, коли вона була або розброєна, або добровільно влилась (підкреслення наше) у частини УПА, що її ініціювала ОУН».

Ця писанина є найкращою ілюстрацією до того, що пропаганда М. Лебеда і його підручних про те, що вони відійшли від ОУН-Бандери, бо не погоджувалися з її тоталітарним устроєм, бо, мовляв, ЗП УГВР за «демократію» за «лібералізацію» організаційної структури ОУН і т. п. є звичайною демагогією й замилуванням очей.

Це правда, що Степан Бандера, як бувший провідник ОУН, не відповідає за ту криваву розправу, що її вчинила у 1943 році ОУН в Україні під «провідництвом» Миколи Лебеда-Рубана над старшинами і вояками Української Повстанчої Армії під командою от. Т. Бульби-Боровця. За цей вчинок, як М. Лебедь так і ті, що виконували його наказ мусіли б тримати судову відповідь перед судом української самостійної держави. Але М. Прокоп, замість довести «переродження» М. Лебеда на «демократа» тим, що він засуджує докрані ним злочини, навпаки, приховує їх за параваном слів про «роззброєння» та «добровільне влиття»?!

І не забуваймо, що серед старшинського й воєнського складу УПА-Бульби було значне число українців з советської армії, які перейшли до української партизанки, що виступала проти Москви й проти німців. Отже, були це ті підсоветські українці, на яких сьогодні «ставити тавку» середовище ЗП УГВР, бо це, мовляв, «сучасна» Україна. А тоді, хіба це не була Україна?

В писанині М. Прокопа є ще й інше крутість. Якщо УПА от. Т. Бульби-Боровця, як він пише, існувала вже в лютому 1942 року, а ОУН з його слів, щойно «ініціювала» створення своєї «УПА» аж в осени 1942 року, то яка ж це ініція-

тива? Хіба можна «ініціювати» те, що вже існувало, і то майже рік перед цим?

Ініціювати можна лише щось таке, чого ще не було, але називати «ініціативою» створення того, що вже існує — це називається привласнюванням собі чужої назви!

Іншими словами, ОУН керована М. Лебедем просто вкрала вже існуючу тоді назву УПА з метою диверсії в середині української національної партизанки, щоб підпорядкувати її ОУН!

Однак, сталося таке не в осени 1942 року, ані навіть на початку 1943 року, про що мова буде нижче!

Інший «історик» Лев Шанковський, теж чільний діяч ЗП УГВР, написав про Українську Повстанчу Армію цілий розділ до «Історії Українського Війська», що її видав Іван Тиктор в Канаді у 1953 році.

В підрозділі «3. Початки УПА» він, між іншим, пише:

«Немає найменшого сумніву, що від лютого 1942 року існували на ПЗУЗ також збройні відділи під командуванням от. Тараса Бульби-Боровця. От. Тарас Бульба прибув на Волинь, 1940 року, щоб організувати повстанський рух проти большевиків. У 1941 році, коли вибухла війна, от. Тарас Бульба організував військову організацію «Поліська Січ», що провадила воєнні операції в районі м. Олевська на східньому Поліссі. Тоді вона кооперувалася з Білоруською Народньою Самообороною під командуванням к-ра Вітушки. Коли німці виявили своє неприхильне становище до української державности й почали ліквідувати всі прояви незалежного українського життя, «Поліська Січ» офіційно розв'язалася (16. 11. 1942). Її командир і бійці перейшли в підпілля й почали творити підпільні військові відділи. Ці відділи називали себе Українською Повстанчою Армією (УПА)».

На цім Л. Шанковський уважає «історію» УПА під командою от. Т. Бульби-Боровця «закінченою» й далі продовжує вже в дусі «історика» М. Прокопа:

«Наша історія стосується Української Повстанчої Армії (УПА), що виникла з військово-повстанчих формацій ОУН під керівництвом Степана Бандери (тут ще говориться про Бандеру, бо тоді, коли цю «історію» писав Л. Шанковський ЗЧ ОУН і ЗП УГВР були разом. Прим наша), що нею сім років командував ген. Тарас Чупринка і що нею, під сучасну пору, командує полк. Василь Коваль».

* Цей полк. Василь Кук-Коваль ще у 1950 році потрапив до рук НКВД й перейшов на бік Москви.

Про згоадну дату створення УПА-ОУН Л. Шанковський посилається на «наказ» ген. Тараса Чупринки з дня 14-го жовтня 1947 року, де він говорить:

«Минає п'ять років з того часу, як член ОУН Остап почав на Поліссі організувати збройні групи для боротьби з окупантами України».

І ось, зачитувавши слова цього наказу «історик» Л. Шанковський робить висновок:

«Словами цього наказу,... ГК УПА цілком ясно виявив свій погляд на початки цієї УПА...».

Отже, ніякими датованими документами, які б підтверджували існування УПА, що її створила ОУН-Бандери у 1942 році, обидва «історики» ЗП УГВР на подають, бо таких і не могло бути з тієї простої причини, що, як ми вже вказали попередю УПА-ОУН в той час взагалі не існувало, бо у 1942 році, ОУН під керівництвом М. Лебеда активну партизанську боротьбу проти німців і проти большевиків уважало *недоцільною*. Про це говорить летючка цієї ОУН, яку масово розповсюджувано серед українського населення і в якій ні словом не згадано про активні дії в той час УПА-Бальби. Нижче з не значними скороченнями подаємо зміст летючки:

ПАРТИЗАНКА І НАШЕ СТАВЛЕННЯ ДО НЕЇ

Від року стоїть українська земля під знаком боротьби двох ворожих собі імперіялістів — московсько-большевицького і німецького. Для кожної людини, що вміє думати, немає сумніву, що бій йде за нашу землю, за те, хто має над нею панувати. І український народ перекопується ще зайвий раз: ціль усіх тих, що приходять «визволяти» Україну, є та сама, байдуже, чи гаслом їхнім є «оборона советської родини», «Нова Європа», чи друге.

У світлі тих плянів стане ясним не один досі незрозумілий факт. Це відноситься зокрема до большевицько-польської партизанки і німецької відповіді на неї.

Большевицька партизанка діє ще від літа минулого року, польська — від кількох місяців.

Могли б собі поляки та большевики партизанити, скільки б їм сили стало, і ми не займались би партизанкою, якщо б її вістря не було спрямоване рівночасно і проти нас. Тереном большевицької партизанки, як дотепер бачимо, є, поза частиною Білорусі, виключно українські землі. Нема її ані в Московщині, ані в корінній Польщі. І Сталін, і Сікорський хотіли охоронити — один москалів, другий — польське населення — від німецької відплати. Вони хотіли, щоб якраз ми, українці, платили рахунок за «прогулянки» їхніх земляків. В той спосіб бажали вони за одним пострілом вбити двох зайців: лошкодити і вдарити німецькими руками по українцях.

Частина українського населення була заскочена німецькою тактикою. Адже українці не брали і не беруть участі в партизанці. Майже всі намагання, щоб на Україні викликати партизанку вже від самого початку вмаршу німців, не довели й досі до ніякого успіху зав-

дяки здоровому підходові українського народу й великому вкладові Організації Українських Націоналістів, що об'єднує і спрямовує народ до боротьби за Суверенну Українську Державу. І тому Сталін був змушений кинути на Україну москалів, з другої сторони — поляків.

Яке наше становище до партизанки?

Ми дивимось на неї не з точки інтересів світової комуністичної революції (читай московського імперіялізму), ані з точки «Нової Європи» (німецького імперіялізму), — дивимось з точки інтересів України. Ми боремося за Самостійну Соборну Українську Державу, а не за чужі імперіялізми, що державну самостійність і соборність України негують. Ми мусимо щадити наші сили, бо віримо, що війна у кінцевій своїй стадії принесе нам можливість боротьби й здвигнення власної української держави. Якщо будемо тоді сильними, ми цю нагоду використаємо, або самі створюватимем нагоди. Нам сьогодні шкода кожної людини, що вмірає за інтереси Москви, чи Берліна. Правда, німці доводять населення до розпуки і правдою є, що ми могли б повстати, але ми згори знаємо, чим воно сьогодні, мимо нашого найбільшого героїзму, скінчилося б. Організація Українських Націоналістів здає собі справу з того, що її завдання, як провідного в боротьбі чинника, є — не дати нації можливості по героїськи вмерти, але здобути на власній землі владу та стати врешті господарем тієї землі.

МИ СТАВИМОСЯ ДО ПАРТИЗАНКИ ВОРОЖЕ І ЇЇ РІШУЧЕ ПОВОРОЖЕМО!

Партизани — це агенти Сталіна й Сікорського, а з тими нам не по дорозі.

Не партизанка сотень, чи навіть тисяч, а національно-визвольна революція мільйонів українських мас — наш шлях.

Слава Україні! Героям Слава!
Організація Українських Націоналістів.

Червень, 1942 р.

**

Очевидно, що для нас найавторитетнішим документом про те, коли ж насправді ОУН-Бандери, чи Лебеда заходилося біля створення своєї УПА є збірник ЗЧ ОУН з 1955 року («Німеччина» під назвою «ОУН в світлі постанов Великих Зборів, Конференцій та інших документів з боротьби 1929—1955 р.»).

В цьому збірникові на стор. 97 знаходимо таке місце:

«Провід ОУН на III-ій Конференції в лютому 1943 року зважив стан внутрішніх сил та сил ворога, розглянув зовнішні політичні обставини для військової дії. Після цього на теренах Полісся й Волині виступили перші збройні відділи Української Повстанчої Армії (УПА)».

Це й говорить про те, що лебедівська УПА була створена, щойно після рішення III-ої Конференції ОУН, яка відбулася в лютому 1943 року.

Але «творення» самої «УПА» потребувало часу, насамперед, для ліквідації УПА-Бульби, що й сталося вночі 19-го серпня 1943 року, коли відділи Служби Безпеки Лебедея-Рубана підступно напали на штаб отамана Бульби...

Тому й не дивно, що вся мемуаристика, як також удокументована боротьба лебедівської УПА починається щойно з другої половини 1943 року, бо до цього часу діяла УПА-Бульби-Боровця!

Але «історик» Лев Шанковський в «Історії Українського Війська», як «демократ» і «ліберал» оповідає такі ідилічні нісенітниці:

«У 1943 році велись переговори між представниками трьох військово-повстанчих формацій про об'єднання їх у одну Українську Повстанчу Армію. Ці переговори не дали жодних результатів».

І далі:

«Коли не було психологічних підстав для добровільного об'єднання цих груп, сильніша група перевела це об'єднання силою. В серпні 1943 року курінь УПА з групи УПА «Заграва» (Дорош) перебрав групу УПА от. Тараса Бульби-Боровця без одного пострілу».

Але правдива історія початків створення й бойових дій Української Повстанчої Армії під командою от. Тараса Бульби-Боровця і її трагічного кінця, виглядає зовсім не так, як це пишуть фальшивники з ЗП УГВР і ЗЧ ОУН. Нашим обов'язком є подати в деталях деякі документальні дані про УПА-Бульби, які доводять про ту неоцінену роль, яку вона відіграла у визначенні українських самостійницьких позицій супроти Москви й Берліну на самому початку війни ще тоді, коли в ОУН і не думали про збройний опротив окупантам.

Про це в наступному числі журналу будуть надруковані матеріали під назвою «Армія без держави».

Нижче поміщуємо, не міняючи стилю, історичної ваги документ про переговори між отаманом Тарасом Бульбою-Боровцем і німцями, що стверджує високий патріотизм і відданість українській справі командира первісної УПА та його братерське відношення до своїх політичних противників.

Відділ Пропаганди при Головній Команді Української Повстанчої Армії

ПРОТОКОЛ

Переговорів між Отаманом Тарасом Бульбою та Представниками Німецької Влади з дня 23-го листопада 1942 року.

Присутні: 3 української сторони — Отаман Тарас Бульба.

3 німецької сторони: 1) Шеф СД Волині й Поділля др. Пиц.

2) Начальник політичного Відділу СД Волині й Поділля Йоргенс.

3) Парламентар — посередник пор. Ковальчук.

4) Запрошений німецькою владою в характері представника—посередника від українського громадянства бувший начальник Штабу "Поліської Січі", полк. Смородський і

5) Тасмний протоколянт пор. Зубатий.

Переговори відбулися в селі Москвин Березенського Району в окупованім силою помешканні Степана Рудницького. Варта Отамана Бульби провадила німецьку делегацію разом з її охороною через розставлені стійки не відбираючи зброї.

Переговори розпочав Доктор Пиц словами, що йому дуже приємно познайомитися з отаманом Бульбою та визначив, що він вже віддавна бажає з ним скомунікуватися. Далше сказав, що це є неможливе, щоб поруч, большевицьких, жидівських та польських банд оперували також українські партизанські групи. Цей факт він уважає аномальним явищем, він знає біографію Отамана Бульби та його протибольшевицьку роботу. Підкреслює, що "Поліську Січ" розв'язало військо, а СД, яке переймало службу безпеки про "Поліську Січ" в той час нічого не знало, не нав'язало з "Поліською Січчю" зв'язків і з цієї причини вийшов пізніше цілий ряд непорозумінь. Так само, через непорозуміння із за польської провокації, наступили арешти деяких людей з "Поліської Січі". Про сам факт розшукування в цей час Отамана Бульби поліцією він нічого не знає, бо такого наказу не видавав. Сьогодні, на думку Др. Пица, треба ці непорозуміння зліквідувати та порозумітися в справі спільної праці для загального добра. Війна проти большевизму не може толерувати жодної протинімецької акції в запілі, і тому він хотів би пожити всю справу Отаманові Бульбі на серце та взяти під увагу інтереси українського народу, бо, якщо не дійде до згоди, то попливе більше української, ніж німецької крові, якщо протинімецька партизанська акція пошириться на інші землі, то український народ від цього сильно потерпить, що буде з Україною — поки що не відомо, це питання буде вирішене по закінченню війни, а як воно буде вирішене, це в великій мірі буде залежне від сьогоднішньої постави українського народу. Дальше сказав, що йому відомо скільки корисного зробив Отаман Бульба для свого народу та німців, відомо, що Отаман Бульба ніколи не видавав наказу проливати німецьку кров та що власне ці два моменти служать йому за підставу до сьогоднішніх переговорів. І щоб уможливити Отаманові Бульбі вийти з прикрого положення запропонував йому перейти до свого уряду в характері співробітника на посаді референта по боротьбі з партизанкою, а людей зі своїх відділів до вже існуючих "шүцманшафтів". Коли б співпраця з німецькою владою не відповідала Отаманові Бульбі, то він може розпустити своїх людей, а сам вийти з лісу, легалізуватися та розпочати своє спокійне життя. При чому всім його людям гарантується абсолютна недоторканість.

У відповідь на це Отаман Бульба заявив, що він об'єктивно підходив до оцінки політичної ситуації в Україні та докладав зі своєї сторони всіх зусиль, щоб

якнайбільше причинитися до зміцнення українсько-німецької співпраці для загального добра обох народів та цілої Європи. Тимчасом німецькі чинники своєю новою політичною лінією, яка являється нічим іншим, як політичною зрадою і зневагою українського народу, перекреслили всі ці найкращі інтенції. Німці, рахувалися з українцями, як з народом, так довго, поки окупували його територію. Поведінка німців в Україні та стосовані ними методи, які є наслідком німецької генеральної політичної лінії супроти України, абсолютно підкошили довіря українського народу до Німеччини.

На думку Отамана Бульби, загострені українсько-німецькі відносини треба лікувати від кореня, так само, як кожную хворобу. Коренем і головною причиною сьогодишнього зла є вже згадана німецька політична акція. Першим об'явом доброї волі з німецької сторони для оздоровлення українсько-німецьких відносин і відчиненням брами для дальших поважніших переговорів Отаман Бульба вважає амністійний акт звільнення для всіх українських політичних в'язнів та репресованих. Що до арештів та репресій супроти людей "Поліської Січі", які д-р Пиц пояснює польською провокацією. Отаман Бульба запитав, чому німецькі власті з премидітацією викликають та підсилюють між-національну ворожнечу серед населення України та послуговуються з засади всякими провокаціями, які витворюють неспокій та ще більше погіршують і так неустабілізовані відносини в краю.

На це питання Др. Пиц не дав відповіді.

Що торкається німецької генеральної політичної лінії у відношенні до України, Др. Пиц заявив, що вона сьогодні не може бути змінена, бо до цього Німеччину змушують важкі воєнні обставини. Політику ведеться по лінії якнайбільшого використання економічних ресурсів України для забезпечення воюючої Німеччини та цілої Європи. До цього вони мають повне право, бо для завоювання України пролилося дуже багато німецької крові, та що з огляду на війну сьогодні справи політичноо характеру сходять на другий план, а домінуюче становище займають справи економічні. Колиб сьогодні Україна отримала свою Державну Самостійність, то це могло би статися й загрозою для виконання плянів німецької економічної політики. Що до амністії для всіх політичних в'язнів, то в сучасний мент така амністія є неможлива, з огляду на те, що німецька влада не має гарантій, чи звільнені радикально-націоналістичні елементи не будуть вести далі ворожої діяльності супроти Німеччини. Звільнені можуть бути тільки люди з "Поліської Січі", котрих Отаман Бульба візьме на свою особисту поруху. За інших людей Отаман Бульба гарантувати не зможе, бо вони йому організаційно не підлягають. Спеціально, коли ходить про Бандерівців, котрих Отаман Бульба домагається також охопити амністією, включно з їх провідником, Др. Пиц підкреслив, що вони являються не тільки ворогами Німеччини, але і Отамана Бульби та його організації.

В свою чергу Отаман Бульба відповів, що момент завоювання, а не визволення України, являється для нього офіційною винною, щож до ворожости українських націоналістів супроти нього, то Отаман Бульба підкреслив, що серед українських націоналістів він ворогів не має, бо він сам є також українським націоналістом. Кожного ув'язненого українця, без огляду на його політично-партійну приналежність, він вважає своїм братом.

Дальше запитав, в чому властиво, на думку німецьких чинників, заключається ворожість українських радикально-націоналістичних угруповань супроти Німеччини?

Др. Пиц відповів, що німецька влада має явні докази протинімецької аркції згаданих угруповань, яка проявляється у відповідній пропаганді. Ця пропаганда закликає населення саботувати всякі німецькі зарядження господарчого та адміністративного характеру, як наприклад, невиконувати контингентів державних поставок, невисилання людей на роботи в Німеччину і т. п.

У відповідь на це Отаман Бульба заявив, що, колиб була Українська Держава, то всі аномальні явища не існувалиб. Коли Німеччина вибрала супроти українського народу замість чесної міждержавної співпраці, безоглядну економічну експуатацію та жорстокий політично-культурний гніт, спихаючи його виключно до ролі предмету, а не підмету, тоді нам, як великому європейському культурному народові, що має за собою славі історичні традиції, нічого іншого не залишається, як тільки боротьба всіма можливими засобами. Теперішня німецька політична лінія довела до підпілля "Поліську Січ", Бандерівців та Мельниківців; і, коли вона не буде змінена — доведе в короткому часі до нелегального становища цілий український народ. Український народ боровся, бореться і далі буде боротися за свою державу. Німці мусять цей момент зрозуміти. Так само для українців не є буйдуже питання соборности всіх своїх земель. Тим часом німці шматують українську землю на якісь дивовижні новотвори у вигляді всяких дистриктів, комісаріатів та колоніальних концесій для своїх союзників. Коли німці думають, що український народ цього всього не бачить та не розуміє, в чому річ, то вони глибоко помиляються. Як дорогою для кожного народу є справа звільнення та соборности його земель, про це німці можуть переконатися на прикладах своєї власної історії. Всякі обіцянки зі сторони німців про організацію української держави по закінченні війни, після усіх дотеперішніх німецьких потягнень, це ніщо інше, як найвна ставка на чийсь глупоту.

Др. Пиц ще раз заявив, що питання української державности сьогодні є неактуальне з двох причин:

1. Із згаданих вже вище воєнно-господарчих мотивів та
2. З браку української інтелігенції, яка могла би за-адмініструвати Державу. А тим самим українці повинні підготувати сьогодні під німецьким керівництвом свої адміністраційні кадри.

Останнє твердження Д-ра Пица Отаман Бульба категорично заперечив. Української інтелігенції, яка знаходиться в краю та на емірації, є аж надто вистарчаюче для обсадження адміністраційного апарату Української Держави. Тим часом ті люди з вищою освітою гинуть з голоду по українських містах та на примусових роботах в німецьких шахтах, а неграмотні німецькі мужики роблять всякі безчинства та дурниці на становищах ландвіртів і комісарів в Україні. Абсолютна незнайомість місцевих обставин, брутальна поведінка з населенням, биття людей, насильства, грабунки та вічна пиятика — це загальні прикмети і тактика кожного такого німецького "достойника" в Україні. З дотеперішньої практики Отаман Бульма не бачить з німецької сторони найменшої тенденції виховування українських адміністраційних кадрів. Навпаки, німці безоглядно винищують українську інтелігенцію шляхом виморювання голодом та тисячними ареш-

тами та розстрілами в цілому краю. Про необхідну продукцію інтелігенції немає мови. Всі середні та вищі школи поліквідовані. Українська національна преса знищена. Всі видавництва заборонені. Коли Німеччина має замір допустити до організації Української Держави хочби навіть по закінченні війни, то чому сьогодні в пресі забороняється про цей факт взагалі згадувати.

На ці слова Отамана Бульби Др. Пиц заявив, що української інтелігенції не винищується. Коли трапляються випадки винищування, то це торкається тільки явних ворогів Німеччини, що українська преса не нищиться, а навпаки розвивається. Кожна округа має свою газету.

Отаман Бульба відповів, що винищування так званих ворогів Німеччини охоплює зовсім безневинних людей і прибирає форму загального терору. Що до преси, то От. Бульба підкреслив, що кожна теперішня окружна газета це тільки орган для офіційних оголошень та знаряддя для понижування й заперечування всього того, що є українське. Він запитав Д-ра Пица, чому, властиво, так воно є? Коли має бути по закінченню війни актуальною справа організації Української Держави, то чим пояснити факт, що сьогодні заборонено пресі друкувати матеріали патріотичного змісту, історію України і т. п.

Др. Пиц пояснив, що того роду пресовий матеріал та передчасна згадка про Українську Державу тоді, коли її ще нема, викликалиб серед українського населення непотрібний неспокій.

Після цього забрав уперше голос полковник Смородський і сказав, що для спільного добра обидві сторони повинні якнайскорше порозумітися та знайти можливу платформу для перерваної співпраці. Він знає От. Бульбу, як українського патріота і чесну людину і глибоко вірить, що коли німецька влада підє українцям на руку, тоді Отаман Бульба змінить своє дотеперішнє становище.

Доктор Пиц ще раз заявив, що метою його приїзду є домовитися з Отаманом Бульбою на згаданій ним площині та що українці, співпрацюючи беззастережно з Німеччиною можуть тільки виграти, а займаючи вороже становище, тільки програти. Своєю пропозицією окреслив, як остаточну, і зажадав від Отамана Бульби конкретної відповіді, чи його пропозицію приймає, чи ні. Запропонував Отаманові Бульбі якнайскорше перенестися до Рівного, де він вже навіть зарядив приготувати окремий будинок для штабу Отамана Бульби по боротьбі з большевицькою диверсією.

Отаман Бульба заявив, що він сам не має змоги дати остаточної відповіді на таке кардинальне питання. Він мусить засягнути ради так свого ширшого штабу, як і ще деяких українських політичних чинників. Він може дати відповідь за два тижні.

Доктор Пиц виявив своє задоволення з переговорів, з рівночасним підкресленням, що він **завтра видасть наказ, щоб німецькі пацифікаційні віділи, протягом слідуєчих 2-ох тижнів, нігде не зводили боїв з відділами УПА.** Це має бути для того, щоб не робити перешкод кур'єрам УПА в їх контактуванні з потрібними їм чинниками.

На цьому переговори закінчено.

(—) І. Зубатий — пор.

3 оригіналом згідно:

Начальник Канцелярії Штабу Української Повстанчої Армії

(—) Майор Кривоніс
Тарас Бульба-Боровець

Полісся: XII. 1942 р.

Полісся

До Пана Д-ра Пица

Шефа СД Волині й Поділля в Рівному.

Високоповажаний Пане Докторе!

Згідно з нашою умовою від 23-го XI. 1942 року, я маю дати Вам конкретну відповідь до 7. XII. ц. р., чи погоджусь обняти у Вашому уряді реферат по боротьбі з партизанкою. На привеликий мій жаль, я не можу Вашої пропозиції прийняти. Ви від нас вимагаєте всього (включно до нашого життя), а в заміну за це — не даєте нічого.

Я виразно заявив, що оправа нормалізації українсько-німецьких відносин вимагає повних засобів, а не жодних півзасобів. Тим повним засобом я вважаю питання української державности, а моментом відпруження та брамою для переговорів — звільнення шляхом загальної амністії всіх українських політичних в'язнів. Тим часом в розмові 23. XI. ц. р. Ви ці основні пункти зовсім відкинули, а нам запропонували дрібниці. Про українську державність німецька влада не хоче взагалі говорити, а замість амністії для всіх наших в'язнів, обіцяється звільнити тільки людей з "Поліської Січі", і то на мою особисту поруху. Таке ставлення оправи є суперечне з тим, що мені говорив п. Йоргенс 1. XI. 1942 року. Я тоді заявив, що поважні переговори можуть наступити тільки по амністії та поліпшенню адміністративно-економічної політики в Україні. Пан Йоргенс мені сказав, що ці два пункти можуть бути позитивно розв'язані, а Ви їх зовсім відкидаєте.

Я до справи ставлюсь обережно і чесно, як вояк. Бачу, що без зміни політичного курсу Німеччини до України не може бути мови про оздоровлення українсько-німецьких відносин. А тим самим моя співпраця з Вами є неможлива. Вона в результаті нічого позитивного по за компромітацією не принесе.

Моменти самооборони перед новими провокаціями та евентуальними репресіями, на які у воєнному часі не треба довго чекати, наказують мені бути обережним та задержатися далше в лісі, хоч, як це для мене є прикро та невигідно. Вийти з лісу на приватне життя під постійною загрозою ерештування я також, на жаль, не можу.

Наше становище не означає, що ми знаходимось в стані чинної боротьби з Німеччиною. Це є тільки примусова самооборона. Ми вважаємо Німеччину тільки часовим окупантом, а не ворогом України. Коли Німеччина відкинула нас від уділу в цій війні, як підмет, ми постановили чекати її закінчення — пасивним глядачем. Цебто вважаємо за зовсім природне Вам і не допомагати, і не шкодити. Це наше становище не буде змінене, якщо німецька влада потрапить так само об'єктивно оцінити викликану своєю політикою аномальну ситуацію. Натомість, коли німецька влада ще гірше загострить свій антиукраїнський курс, тоді очевидно силою обставин наш неутралітет перетвориться в чинну антинімецьку боротьбу.

Мені дуже прикро, Пане Докторе, що я сьогодні замість говорити з Вами особисто в Рівному, як Ви мені пропонували, відповідаю тільки цим листом.

3 поважанням (—) Тарас Бульба-Боровець

3 оригіналом згідно:

Начальник Канцелярії Штабу Української Повстанчої Армії

(—) Майор Кривоніс

До адвокатів підлоти!

"Сьогодні хохол конвоїром — погіблі ребята".

С. Підгайний, "Недостріляні".

В усьому цивілізованому світі злочинців розшукують і не дивлячись на давність їх провини карають. Через 15 років, жиди ввіймали ката їхнього народу Адольфа Айхмана і його судили. Бонський Уряд Зах. Німеччини розшукав вже тисячі злочинців гітлерівського періоду — нацистів і карає їх за давні провини, а інших розшукує...

І це вірно і справедливо! Святе Письмо каже: "Якою мірою міряють такою і відміряють". А великий наш Пророк Тарас сказав: "Настане суд, заговорять і Дніпро і гори і потече сторіками кров ворожа у синєє море..."

Оборонці Хвильового! Чи з вас хто-небудь хоч трішки пролив своєї крові в боротьбі з українськими комуністичними злочинцями в ім'я своєї й українського народу свободи?

Чи з вас хто-небудь був каторжанином під наглядом українських комуністичних бандитів?

Віритесь, що не був ніхто! А якщо й був то очевидно "соціально-близьким"?

Адвокати кадрів з КП(б)У й комсомолу! Чи вашу рідну стареньку матір катували на ваших очах ваші підзахисні?

Чи вашу дружину, сестру чи доньку на ваших очах гвалтували ваші підзахисні?

Чи ваших рідних бабусь, дідусів, батьків, матерів, сестер і немовлят заморожували в снігу, поливаючи водою ваші підзахисні?

Панове адвокати підлоти! — чи в ваших рідних є хто-небудь в Полтаві на Холодній Горі серед тих 32-ох тисяч закатованих і закопаних в ямах у 1921-24 роках, що на їх втрачених підзахисні побудували військовий "городок"?

Чи є ваші рідні серед тих 64 тисяч, що їх в роках 1920-24 ваші підзахисні вилунали на кордонах України між Польщею й Румунією та замордували, а в тому й понад три тисячі Кубанських Козаків, що повернулися з Туреччини у 1924 році й були всі постріляні й закопані в проваллі під Єкатеринодаром по дорозі на Мишастівську? Я не згадую тут вже відомих пізніших могил у Вінниці та інших, що нараховуються тисячами по всій Україні, що ваші підзахисні їх наробили починаючи з днів "великої жовтневої" й до сьогодні. Не буду згадувати тут і про жертви на Колімі, Вологді, Котласі, Караганді й по інших каторгах "необ'ятної", бо ви скажете, що то винні москалі...

Але яка різниця між московським Хрущовим і київським Балицьким, між охтирським агітпропом райкома та харківськими чи полтавськими комсомольцями? Яка ознака різниці між миргородським секретарем райкому комсомолу й рязанським? Яка різниця між Щорсом і Чапаєвом та чернігівським красногвардейцем-комуністом "двадцяти орденоносцем" за Перекоп і безумовно за згадані могили? А сьогодні, цей ваш підзахисний ще й в пресі виступає в ролі такого самого адвоката підлоти, як і ви! А хіба він один?

Дехто скаже, що є різниця між Хрущовим і охтирським секретарем. Ми також такої думки, але цю різницю добаваємо тільки в їхніх рангах.

Ми не дивуємось, що ви — адвокати підлоти — взяли на себе ганебний обов'язок захищати звірів у людській подобі. Бо ви такі самі, як і вони! Ви з людовбивника-чекіста робите героя України. Кого хочете обдурити? Живих свідків, а їх тут не одиниці! На еміграції крім цього є родина, яка добре знає вашого "бога" Миколу і його дружину Дуняшу, що ходила в дні "жовтня" в шквірянці та хромових чоботях з мавзером при боці та з Колею Фітільовим катувала "ворогів жовтневої"! Чому досі не підрахували скільки мільйонів сиріт ваші підзахисні розігнали у морі сліз і крові по всій "необ'ятній"? І ви тепер прикричись словами Колі "Геть від Москви!" намагастесь запрягти цих сиріт у полихачів їх мучеників?

Цього не буде! Бо цих мучеників мільйони і їм належатиме майбутнє!

Ні комсомольця, ні комуніста не піднімають по щаблях партійної драбини, якщо у нього не будуть руки по лікті в крові. Навпаки, такого швидко з'їдають!

На початку, я навів мотто про "хахлів-конвоїрів". Таких "хахлів-конвоїрів" не мало є й серед нас на еміграції, які прийшли "організовано". Вони попрали в різні патріотичні організації і мов та шашель підточують український національний організм в чому допомагають їм різного гатунку "філософи" про "загублену українську людину" та деякі "мистці", які теж займаються "політикою"!

Свого часу, радіо Київ (через Москву!), а на другий день і радіо з Вашингтону, подали цікаві речі про одного з вихвалюваних адвокатами підлоти, московського підлизайка поета Малишка. Того самого, що його в журналі багрянівського легіону "Штурм" ч. 2 вихваляє І. Багрянний. Мабуть за те, що він написав **дев'ять** віршів присвячених покійному "батькові народу"? У тих віршах, Малишко, вихвалюючи звіряче логовське та його комуністичний парк, нахваляється знищити все у світі, що стоїть на перешкоді по дорозі до "щасливого раю". В одному з таких віршів він пише: "Не далекий точ час, коли червоний прапор замаюрить над американськими хмарочосами"...

А його "коришок" на еміграції не відстаючи від нього вигукують: "недалекий той час, що ми вас усіх перевішаємо, перестріляємо і... перетопимо"! Або в доповідях для "хахлів-конвоїрів" говорить так:

"Для нас найстрашніше те, що посує з концтаборів, ця сліпо-руйнівна сила, яка буде змігати все, що на їх шляху стоятиме, тому нам треба захопити керівництво над цим і скерувати в бік розгойдування з таким розрахунком, щоб поки воно дійшло додому (в Україну, прим. наша) виладувалося". (З доповіді генерального секретаря УРДП Івана Багряного на Третью з'їзді УРДП). Або:

"Те, що на Сибірі та в Донбасі, то все г... , найкраще й надзібніше пішло в компартію і в комсомол".

Але суд справедливий гряде! І треба бути певними, що злочинців судитимуть разом з їх еміграційними адвокатами, бо обвинувачем і адвокатом буде поневолений український народ, а головню ті, що прийдуть з сибірської каторги і заслання!

Чому Лев Ребет?

Про судовий процес над московським агентом, Богданом Старшинським, вбивцею С. Бандери й Л. Ребета, що відбувся в Карлсруе в Німеччині в жовтні м. р., широко писала українська преса в не-комуністичному світі.

На підставі зізнань убивці було доведено, що плян підготовки до вбивства був розроблений у Москві в стінах КГБ за вказівками уряду СРСР і ЦК КПСС на чолі з Хрущовим.

Однак, українська політична думка обмежилась в цій справі лише до пересказу того, що було почуто в судовій залі, поминувши свої власні міркування. Міркування звичайно були, але все це оберталося довкола відомих усім тверджень, що Москва це найлютіший ворог українського народу і т. п.

Завданням цієї статті є підняти завісу над деякими оправами про які не було мови на суді в Карлсруе, але без розгляду яких не можна уявити розвиток подій, що попередили й сприяли вбивству С. Бандери — Провідника ЗЧ ОУН і Л. Ребета чільного діяча ЗП УГВР.

Насамперед про самого вбивцю Богдана Старшинського. Болюче це, але факт, що для свого чергового злочину проти української нації, Москва використала українського націоналіста, яким без сумніву був убивця.

Не поляка, як це намагалося на початку його появи в Зах. Німеччині твердити політичне середовище, що втратило свого Провідника, і не вихованого під советами "большевика" українського роду, як це в один голос повторювала майже вся українська преса, представляючи Б. Старшинського, як "продукт" московсько-комуністичного виховання сучасної української молоді, а таки свідомого українського патріота, що зрадив свій нарід!

Згідно зізнань убивці, він був активним членом підпільної Української Повстанчої Армії, що діяла в Галичині в тій місцевості де жили його батьки й, що до того підпілля належала і його рідна сестра. Отже був він сформованим українським націоналістом, а тому ніяке московсько-комуністичне "виховання" вже не могло спотворити його національної свідомості.

І якщо він перекинувся на бік Москви, то зробив це свідомо, знаючи, що зрадив українську націю!

Це, що він говорив під час зізнань і на суді, що мовляв не є "історик", а тому й не знає нічого про визвольну боротьбу українського народу, було свідомою брехнею. Бо хіба ж УПА, до якої він належав не була продовжувачем тієї боротьби?

Або його заява про те, що мовляв йому в КГБ говорили, що закордонном перебувають українці, яких націоналісти не пускають "на рідину" й тому цих "ворогів" українського народу треба винищувати? Звучить ці його слова не правдоподібно, бо виходить, що в Україні нічого не відомо чим є українська еміграція? Що ж то був за член УПА для якого навіть невідомим було ім'я Бандери? Все це звичайно не мудрий викрут убивці, але деякі з його зізнань дуже подібні до змісту тих "відкритих листів" і "звернень" до української еміграції, що їх писали для КГБ бувший член ЗЧ ОУН Мирон Матвієйко, що у 1951 році з наказу Провідника ЗЧ ОУН С. Бандери пішов в Україну й опинився на службі Москви

та Василь Кук (полк, Коваль) Провідник ОУН в Україні, Генеральний Секретар УГВР і Головнокомандуючий УПА, що як говорять факти в тому вже часі теж був на услугах Москви, а вірніше московського КГБ.

Саме ці моменти можуть пролити світло на стан підпілля в Зах. Україні після 1950 року, але очевидно знизу й до верху було вже пронизано московською агентурою.

Є цілковито правдоподібним, що майбутній вбивник Б. Старшинський, через КГБ був сконтактований з Куком і Матвієйком, які давали йому відповідні "консультації". Особливо Матвієйко, що був дуже близько до Провідника коли очолював при Проводі ЗЧ ОУН в Німеччині Службу Беббеки, а тому найкраще знав характер, поведінку й т. п. С. Бандери.

Про те, що Б. Старшинський такі "побачення" мав, була промайнула згадка в "Свободі" (США) з 22-го листопада 1961 року, ще тоді коли він саме втік до Зах. Німеччини й давав перші зізнання. Однак поза "Свободою" ніодне українське видання на чужині не звернуло на це уваги, як також зі звітів із залі судового процесу не видно, щоб хтось цим цікавився взагалі. Так само ніхто не поцікавився, чи Б. Старшинському щось відомо про подробиці загибелі командира УПА ген.-хор. Т. Чупринки-Шухевича про що йому напевно було відомо з джерел КГБ.

Можливо, що німецький суд в руках якого була оправа Б. Старшинського уважав всі ці речі чисто українською "внутрішньою справою" й тому тим не цікавився, однак сумнівним є щоб усе це не цікавило кола ЗЧ ОУН і ЗП УГВР?

А тим часом, вивчення промовчаних фактів може викрити під чіми "впливами" були писані останні праці чільного діяча українського підпілля в Україні, нині покійного Полтави у яких він "навертав" ідеологію націоналізму до... "безкласового суспільства". Отже писав про те до чого прямує Москва!

Ця його писанина, була наробила свого часу великої паніки в ЗЧ ОУН бо це ж пропагував "край", а ЗЧ ОУН підпорядковувалося ОУН в Україні, отже мусіли те респектувати. Натомість в групі ЗП УГВР з цього приводу, панувало піднесення, бо на думку цього середовища, "крайові" матеріали Полтави свідчили про те, що західньо-українське підпілля зустрівшись з "реальною" підсоветською дійсністю йде "правильним шляхом", відкинувши "донцовські" націоналістичні доктрини.

Й саме розрив ЗП УГВР із ЗЧ ОУН, що стався у 1953 році на чужині і йшов по лінії тих "змін", що нібито настали в політичній орієнтації підпілля в краю, але, які ЗЧ ОУН під проводом С. Бандери не визнавала за правильні на чому настановляли члени Проводу ЗЧ ОУН націоналісти-наддніпринці.

І дуже можливо, що й вказівки "крайової" ОУН про заміну Провідника ЗЧ ОУН "тройкою" до якої мали б увійти С. Бандера, Л. Ребет і З. Матла (останні два із ЗП УГВР) були продиктовані Москвою її агентам Кукові й Матвієйкові, які по "зв'язках" передавали ці вимоги в Німеччину з метою розвалити ЗЧ ОУН.

Але... чому знищено Л. Ребета?

Насвітлюючи вбивство С. Бандери й Л. Ребета укра-

їнська преса на чужині, маємо тут на думці самостійницький табір, намагається цих двох людей поставити на одному рівні, що не відповідає дійсності. Бо дистанція між ними така велика, що позбавляє нас будь-яких підстав до такого порівняння й навпаки, вимагає розмежування для того, щоб зрозуміти справжні заміри Москви у вбивстві наприклад Л. Ребета.

Не є завданням цієї статті аналізувати провідницькі здібності С. Бандери, але лишається фактом, що більше, як два десятиліття його ім'я було і залишиться в майбутніх поколіннях символом боротьби за незалежну українську державу. Був він Провідником найсильнішої й найчисельнішої західно-української Організації Українських Націоналістів і на цьому пості загинув з рук московського агента.

Натомість Лев Ребет, хто його знав по ЗЧ ОУН, був скромною людиною, без будь-яких провідницьких нахилів і в ширших колах навіть членства ЗЧ (не говорячи про ОУН в Україні) його ім'я було мало відоме. Якщо переглянути різні видання ЗЧ ОУН, до переходу Л. Ребета на "крайові" позиції ЗП УГВР, то в тих публікаціях його перу належить дуже не численні статті. Нічим помітним не відзначив він себе і в ЗП УГВР. Свідчать про це матеріали, які про нього опубліковані з рамени ЗП УГВР після вбивства. Отже є фактом, що Л. Ребет не був для Москви тим чим був С. Бандера.

Чому знищено Л. Ребета? — на це питання його вбивця відповіді не дав, а те, що він зізнав, мовляв

була така вказівка КГБ, нас задовольнити не може. Можна лише припускати, що вбивством Л. Ребета, Москва сподівалася викликати якісь ускладнення в українській спільноті на чужині, як наприклад підозріння в тому ЗЧ ОУН, або створити вражіння, що середовище до якого він належав з його політикою "реалітетів" є дуже "небезпечне" для Москви?

Ще дивовижніше виглядає судовий вирок вбивцю, якого німецький суд "засудив" на 8 років ув'язнення, бо бачите й дружина Л. Ребета (Дарія Ребет) заявила на процесі, що винен не Сташинський, а... тільки Москва?

Це правда, що вбивник був зняряддям Москви, але не забуваймо, що втік він на Захід шойно після того, коли побачив, що загрожена його власна шкіра.

Чому він не порвав з КГБ ще тоді, коли вперше опинився в Мюнхені із завданням забити Л. Ребета, або коли прибув вдруге, щоб забити С. Бандеру?

Якщо він цього не зробив, то значить діяв свідомо, щоб на трупах своїх братів по крові збудувати своє власне, мізерне життя!

Тому не дивлячись на його "добровільну" втечу на Захід, що викрила черговий злочин Москви супроти української нації В. Сташинський заслужив тільки на шибеницю!

Так мусіла ставити справу українська сторона, а насамперед дружина Л. Ребета.

Про „антисемітизм“ українців

В жидівському, російськомовному щоденнику "Новое Русское Слово" що виходить в Нью-Йорку вже понад 50 років, а якого видавцем є п. Шимкін, а головним редактором п. Вейнбаум (обидва давні іммігранти з Росії) час від часу появляються статті "присвячені" українським справам ("українському вопросу"), в більшості україножерного характеру, що їх пишуть росіяни й жида дотримуючись російського імперіалістично-колоніального тлумачення.

Кілька років тому при цій самій газеті появлявся й додаток друкований поганою українською мовою, покійний нині, горезвісний "Східняк", на сторінках якого давали волю своїй буйній фантазії різного гатунку малороси, федералісти, а то й просто замасковані під українські -енки москалі Одним з таких "федералістів" був і Юрій Косач, який після збанкрутування "Східняка" почав видавати (?) журнал "За синім океаном" й за це вже удостоївся бляшаної нагороди від самої Москви.

Вся ця україножерна братія з маніякальною впертістю, мов курям на сміх, без кінця і без краю, товче воду в ступі про те, що мовляв ніякого "українського вопроса" взагалі не існує, а є це "вудумка галічан", яких цього навчили "німці" й "австрійці".

Часом, коли на когось з поміж них находить тинь протверезіння вони "визнають", що й українці-"східняки" таки й справді існують, але ні під царською, ні тим більше під советською Росією, вони ніякого національного гніту не зазнавали й не зазнають, бо для них "Росія" є "общей родіной".

Та однак, коли в якійсь їх писанині мова заходить про жидівські погроми на Україні, чи про ні-

мецькі злочини супроти жидів поповнені влюбій частині світу, тоді раптом зникають з поля зору "галічане", "східняки" й "малороси", а з'являються на сцені "українці", які не залежно від місця події, скрізь де тільки було можливо "істребляли євреїв".

Вся ця галімація не заслуговувала б ніякої уваги з українського боку, коли б сам головний редактор п. Вейнбаум часом не ставав в позу "експерта" в "українском вопросе". Так, наприклад, коли Уряд США затвердив закон про Тиждень Поневолених Націй, а білі й червоні москалі з того приводу зчинили страшний рейвах з метою уневажнити згаданий закон, п. Вейнбаум в унісон фашистівському російському журнальчикуві "Россійская Незавісимость", якого половина сторінок кожного числа "присвячена" п'ялюженню жидів і "українських сепаратістів" ("галічан"), підняв на сторінках "Нового Русского Слова" цілу "бурю" проти проф. Л. Добрянського — голову Українського Конгресового Комітету Америки, який, мовляв, був одним з ініціаторів опрацювання підстав згаданого закону, на що він (Л. Добрянський) немає ніякого права, бо народився у США, отже незнає Росії, а до того ще й батьки його "галічане".

Хтось запитає: А яке має відношення до тих справ п. Вейнбаум?

Може він обурюється, що в законі про Тиждень Поневолених Націй не згадано жидів під Советами? Зовсім ні, він "протестує" проти того, що росіяни заховано до панівної нації в ССОР!

І характеристичним є, що коли хтось з українців висилає до "Нового Русского Слова" спростування, чи

листа-визначення з проханням помістити його на сторінках цього "демократичного" часопису, редактор Вейнбаум, якщо бачить у тому такі аргументи, від яких йому не відкрутитися, ніколи таких спростувань не поміщує.

Як приклад, подаємо нижче зміст листа в перекладі на українську мову, якого п. В. Коваль вислав до "Нового Русского Слова", але який не появився на його сторінках.

"ПРО АНТИСЕМІТИЗМ УКРАЇНЦІВ"

Вельмишановний Пане Редакторе!

Я майже певний, що і цей мій лист до Редакції "Нового Русского Слова" не побачить його сторінок. Всеж, не рахуючись з витратою часу йду на ризико, бо вважаю, що питання поставлене в заголовку цього листа може бути корисним для читачів Вашої газети. Вірніше в заголовку треба б було написати "Про антижидівство українців" тому, що до семітської групи народів належать не лише жиди й тому вони можуть не вірно тлумачити поставлене питання, яке має відношення тільки до жидів.

В "Новом Русском Слове" від 5-го грудня 1962 року, п. І. Троцький в статті про конференцію організації, що називає себе "Україно-єврейській комітет", наświetлюючи українсько-жидівські взаємовідношення, в багатьох випадках виходить з помилкових тлумачень. Як раз, на це, я й маю намір звернути увагу читачів Вашої газети.

Наприклад, п. І. Троцький в одному місці пише:

"Здороводумаючі українські діячі, що стоять на ґрунті реальної дійсності, добре розуміють, що чотириохослітнє співіснування українців і жидів в межах однієї території передіришено історичним процесом, що й диктує визначити рямці обопільного співіснування".

Смію запевнити п. І. Троцького, що таких "здороводумаючих" українських діячів, які дивляться на свої споконвічні українські землі, як на опільну з ким би то не було "територію", на цілій земній кулі не знайти!

А ті "галіційські українці", як це п. І. Троцький називає членів згаданого комітета з "української сторони", що пішли на таку "сделку" з жидами, очевидно роблять це виходячи з якихось особистих спонук, тому, що в українському середовищі їх плазування перед жидами вже давно всіма засуджене!

Тільки майбутній український уряд, української самостійної держави, буде компетентним визначити права національних меншин, що житимуть в межах України: росіян, поляків, німців а в тому й жидів.

Україна є батьківщиною українського народу, як Ізраїль батьківщиною народу жидівського! І, як відомо, жидівський народ вперто відстоює своє право бути в Ізраїлі господарем, а не лише "опівіснувати" на його території з арабською меншістю?

Здороводумаючі українські діячі, особливо з підсоветської України (п. І. Троцький у відношенні України вживає принижуючого терміну "Малоросія") бажали б обмірковувати з українськими (але не з російськими!) жидами й питання пов'язані з "українсько-жидівськими відносинами", включно до координації опільних дій проти російського колоніалізму, який сьогодні пригнічує і

український і жидівський народи в СССР, а зокрема на "спільній території" тобто в Україні.

Це б у великій мірі сприяло в майбутньому, дружньому відношенню українського народу до потреб жидівської меншини у вільній Україні. На жаль, треба ствердити, що якраз переважаюча більшість жидівських діячів, які походять з України, а навіть є при державному кермі Ізраїля, поділяє погляди російських колоніалістів щодо "єдиної і неподільної Росії".

Але повернемося до статті п. І. Троцького. Він пише:

"Верхівка комітету, виходячи з заложення, що настав вже час покласти край більше, як сорокалітній українсько-жидівській ворожнечі, породженій в епоху петлюрівщини погромницькою стихією, шукають шляхів зговорення з жидами".

З чого виходить, що такого "зговорення" шукає тільки "українська сторона", а жидівська виступає в ролі прокурора? Але на чому будуватися це "зговорення" п. І. Троцький не пише. Про нього можна судити лише на підставі виступів окремих діячів комітета. І треба ствердити, що ці виступи ніякої користі жидівській стороні не принесуть!

"Налагодження українсько - жидівських відносин", під чим розуміється вишукування шляхів для викорінення антисемітизму серед українців, треба шукати в тих самих первнях, які його породжують серед еспанців, поляків, мадярів, німців, американців і інших народів. Спостерігаючи наприклад антисемітизм серед американців я тверджу, що його коріння криються там де їх треба шукати серед кожного іншого народу. І комітетові, замість того, щоб дошукуватися причин антижидівських настроїв серед українців, простіше всього розкопати ті причини тут у США й після цього все і для всіх стане ясним, як Божий день!

Бо, яку скажемо користь, і кому, принесе виступ члена "україно-єврейського комітета" українця В. Голубничого, що його п. І. Троцький у своїй статті називає "советським учюним", яким він ніколи не був і бути не міг з огляду на свій молодий вік та освіту, що її він здобув був щойно в США?

Говорячи про "коріння" антижидівських настроїв серед українців п. В. Голубничий, як це подає п. І. Троцький, договорився до такого:

"український селянин, навчений церквою дивитись на гроші, як на зло, а не як на економічну необхідність, як на засіб для покращання свого господарства, переносив це поняття зла на жидів, що займалися грошовими справами".

І хто ж може повірити, що п. В. Голубному невідомі справжні причини антижидівських настроїв серед українців, або що невідомі вони його колегам по комітетові, жидам?

Для чого потрібна ця гра в піжмурки?

Припустимо, що хтось має бажання повірити п. В. Голубничому в його байку, що церква була причиною протижидівських настроїв серед українського селянства (?), а чим "пояснити" ці самі настрої в підсоветських умовах? Тепер же церква в Україні такого "завдання" виконувати не може?

Хіба членам комітета не відомо, що антижидівським настроям українського підсоветського періоду зобов'язані такі імена, як Троцький Лев, Лазарь Каганович і тисячі різних комісарів і слідчих ЧК, ГПУ,

НКВД по національності жидів? Це ж вони були опорою Москви в Україні після революції 1917 року!

Але вся біда в тому, що члени комітета: українці й жиди, замість того, щоб розмовляти, як рівний з рівним: одні, українці займаються тим, що обплывують свою націю, а жиди користаючи з випадку пригадують їм про погроми Хмельницького, Гонти ну і, як вже прийнято Петлюри й... Бандери.

Але, якщо говорити про погроми жидів, що їх нібито вчинив Бандера (що саме в той час сидів у німецькому концентраційному таборі), то за вясненням цих справ жидівській стороні комітета треба б звернутися до Євгена Стахова, який в згаданому комітеті займає відповідальний пост. Бо в той період, що його жиди приписують погромам Бандери Є. Стахів був одним з його ближчих виконавців. Ось хай він і розкаже своїм жидівським колегам, як це виглядало?

Від себе лише додаю, що ніякими жидівськими погромами Бандера, як провідник Організації Українських Націоналістів в період другої світової війни не займався і навіть про те не мріяв. Ця легенда в свій час була підсунута жидам Яровим і провалилася із-за відсутности доказів.

Моя особиста думка в українсько-жидівському питанні є така, що коли жиди знайдуть рецепту для припинення антижидівських настроїв скрізь де тільки вони існують, а зокрема в США, то вона буде дійсною і в нормалізації українсько-жидівських відносин.

З пошаною В. Коваль

Від Редакції

Як нам стало відомо з вірогідних джерел, на згаданій "україно-жидівській" конференції в Нью-Йорку виступав в дискусії п. Б., який сказав, що він свого часу був в Україні ув'язнений НКВД де його допитувало 17 різних слідчих з поміж яких було 16 жидів і один москаль.

А тут говориться, сказав він, що "українці мордували жидів"?

Було це, як грім з ясного неба для аранжерів оплюгавлювання української нації. Присутні жиди приишли мов щурі, а їх українські "колеги" зробили вигляд, що нічого не трапилось... Після шоку, який завдав п. Б. "конференція" далі оплюгавлювала українців за "антисемітизм".

П. Тарасенко

„Звернення Екзекутиви УККА“

Український Конгресовий Комітет Америки (УККА), згідно його статуту є збіркою політичною репрезентацією українців у США. І здавалося, що відносно такої справи, як "культурний обмін" з Москвою, ця установа мусіла б вже давно з'ясувати своє становище. Однак такого не було навіть тоді коли під боком осідку його централі в Нью-Йорку, танцюристи з УССР, витанцювували гопака, а окремі організації, що є членами УККА, одні в телячому захопленні разом з московською п'ятою колоною ("прогресистами") розхвалювали "культурні здобутки" українського народу під московським чоботом, інші зайняли "неутральне" становище, а ще інші шельмували тих, що уважають "культурний обмін" диверсією Москви в українському самостійницькому середовищі.

Отже в той час УККА "стояв збоку". І щойно тепер, через пів року по хрущовських "культурних" жнивах у США і в Канаді появилось "Звернення Екзекутиви УККА" ("Свобода" за 23 січня 1963 р.) в якому між іншим написано:

"Крім рафінованих методів терору, московська комуністична верхівка вживала в 1962 році й мистецьких засобів... Найкращим зразком такого засобу був мистецький танковий ансамбль під управою П. Вірського"...

То є дуже добре, що УККА нарешті ("краще пізно, як ніколи"), той хрущовський танковий ансамбль Вірського визнав "найкращим зразком" мистецьких засобів Москви в справі розкладу українських емігрантів. Але УККА незрівняно більше приніс би користі, якби він ту правду про Вірського сказав ще до початку, чи бодай під час тріюмфальних виступів ансамблю і масового засліплення ним у Франції, Англії, Америці й Канаді навіть

українських "патріотів", які ганебно ставали юдославними гірняками й волиняками!

Чому ж своєчасно не зробив цього ні УККА, ні КУКІ?

Тоді, набагато менше було б число тих горе-"патріотів", які своїм телячим захопленням московсько-гопачними "інженерами людських душ" — перешкоджали Прем'єрові Канади Діфенбекерові говорити в ОН про московсько-колоніальне гноблення українського народу і його культури! Тоді б всі багряні, косачі, волиняки, гірняки, лозов'ягини, гудовські, дивничі, ждановичі, андрієвські тощо не наважилися б разом з московськими п'ятиколонниками аж так возвеличувати й брататися з тими ворожими агентурними павуками! Тоді й редактори "Свободи" не насмілилися б друкувати рекламні оголошення людоловів Хрущова й Вірського й саботувати поміщення інформацій СВУ про перебіг акції проти російського колоніалізму, що їх влаштовувано з нагоди виступів танцюристів з УССР.

Чому ж проти всіх тих ганебних явищ своєчасно не застерігали-алармували УККА і КУКІ?

І чому УККА в своєму "зверненні" жодним словом не згадав і не осудив косачів, багряних, волиняків і гірняків?

Тому й не дивно, що за ствердженням самої Екзекутиви УККА:

"Серед українських поселенців в Америці помітні деякі ознаки того, що бажає досягнути червона Москва. Появляються покищо тільки опародичні голоси про потребу переоцінки відношення української еміграції до советської України. Появилася вже й друком "науково-дослідна" праця про те, що УССР є суверенною державою".

УККА, як бачимо, не осуджує, а лише затуманює ці, та замовчує інші, ще більш зловісні показники про-

тиукраїнської діяльності московських п'ятиколонників. УККА не пояснив, що саме означає та "політика реалітетів", та "переоцінка відношення" до УССР, отже до Кремля й Хрущова, та кому саме належать ті "спародичні голоси", що їм трибуною служить і орган УН Союзу "Свобода" (Див. статтю М. Прокопа "До питання українсько-російських взаємин" за 7, 16, 18, 21 березня 1961 року).

Не назвав УККА у своєму "зверненні" й тієї агентурної московсько-пропагандивної "науково-дослідної" праці, як і того середовища й видавництва, та навіть і прізвища автора тієї "праці", що разом з Хрущовим поширюють брехні, нібито Україна є не московська колонія, а... "суверенна держава"!

Національні зрадники й ворожі агенти найбільше собі бажають, щоб ніхто не називав у пресі їхні правдиві прізвища й злочини власними іменами.

І якраз УККА закінчив своє "звернення" на їхню користь:

"...в грудні 1962 року, представництво УССР (а насправді Москва! прим. П. Т.) при Об'єднаних Націях влаштувало прийняття для ньюйорських т. зв. прогресистів, а на ділі замаскованих комуністів. На диво, не знати з яких причин, у цьому прийнятті взяли участь деякі особи з українського національного табору. Які мотиви їхньої участі в цьому прийнятті не були б вони їхнього вчинку не виправдують. Цей їх вчинок треба вважати з національного погляду за шкідливий..."

Це добре, що УККА бодай в такий спосіб засудив національний злочин московських "ікроїдів". Але, чи за 6 тижнів після цього випадку УККА не міг мати конкретні матеріали й прізвища тих "українців" з "національного табору", що були на згаданому прийнятті?

Тим більше, що деякі з тих осіб в дуже близьких відносинах з УККА, а навіть є серед них і такі, що в українському громадсько-політичному житті знані, як українсько-американські політики!

Як українське громадянство має оберігати себе від таких "опікунів", коли УККА не називає їхніх прізвищ? Тому й не виключене, що УККА й надалі "послугуватиметься" ними, як його репрезентантами на різних "імпрезах".

Сподіваємось, що Екзекутива УККА таки опублікує прізвища згаданих "ікроїдів", бо в протинному випадкові це називатиметься приховуванням національних зрадників.

А може ці ікроїди обізвуться самі?

Примітка Редакції:

Між іншим, коли запитали у п. Сурмача, власника української книгарні в Нью-Йорку, який був на згаданому "прийнятті", як це він туди потрапив, то він відповів, що перебуваючи там в такому товаристві, як адвокати Олесницький і Стек, відомий мистець Архипенко і ще дехто, почував себе виправданим, бо вони є знані, як українські патріоти, а зокрема п. Олесницький, що його батько був послом УНР в Англії.

Спом'янули Лицаря

Б'ють пороги. Місяць сходить,
Як і перше сходив,
Нема Січі, пропав і той,
Хто всім верховодив...

Т. Шевченко.

Листівки Монреальського Осередка Спілки Визволення України, під наведеним мотто, сповіщали українців Монреалю, що наш одвічний ворог Сзудаль-Москва року 1775, за наказом цариці Катерини II, за словами Т. Шевченка: цієї "голодної вовчиці" вдруге й остаточно зруйнувала Запорозьку Січ.

Останім Кошовим Січі Запорозької був сл. п. ПЕТРО КАЛЬНИШЕВСЬКИЙ.

У червні місяці 1775 р. Москва Січ зруйнувала, а Кошового Кальнишевського вивезла на заслання до Соловцького Манастиря, над Білим морем, й замкнула в темній келії, у якій він, не бачучи світа Божого, прожив 25 років...

По закінченні 25-тирічної кари йому було "дозволено" вернутись в Україну, але він, сліпий і немічний залишився на Соловках, де незабаром, а саме 4 грудня 1803 р. помер, у віці 112 літ. Поховано Кальнишевського на Соловках. Його могила накрита чорним каменем, на якому викарбуване його ім'я.

Вшановуючи світлу пам'ять цього мученика і героя, Монреальський Осередок СВУ вибрав П. Кальнишевського своїм Патроном.

Як було повідомлено в листівках, загально-громадська ПАНАХИДА відбулася 9 грудня м. р. в Соборі Святої Софії в Монреалі. Члени Осередка СВУ та СУМ-у при СВУ з'явилися на Панахиду зі своїм прапором.

Місцевий Відділ Союзу Колишніх Українських Вояків, очолюваний сотником Мушинським, також став на Панахиду зі своїм Вояцьким Прапором.

Перед початком Панахиди священник о. Федір Легенюк виголосив промову, з'ясовуючи ролі Петра Кальнишевського в тогочасному українському житті, його лицарство та щедрі дари на розбудову українських православних церков і манастирів.

Панахиду відправили: Митрофорний Протоієрей о. Володимир Слюзар, отець Федір Легенюк, отець Сава Цитухін, отець Олег Кравченко, а хор співав під керівництвом диригента С. Босого.

Церква була вщерть наповнена вірними: парафіянами й тими, що прийшли з інших церков на Панахиду.

Коли хор заспівав "Вічная пам'ять...", в багатьох полилися сльози з очей, бо не один із них пригадав мученичу смерть і своїх рідних в Україні. Адже всім добре відомо, як багато українських кісток закопано в соловцькій землі "з ласки" так білих, як і червоних царів Московії.

В прекрасному. новому Св. Софійському Соборі відбувся історичний подув вітру з високих козацьких могил, якими вкрита вся Україна.

Присутній

П'ЯТИЙ ПЛЕНУМ ГУ СВУ

В дні 23-го й 24-го грудня 1962 року відбувся в Нью-Йорку П'ятий Пленум Головної Управи Спілки Визволеня України.

В зв'язку з тим, що голова ГУ СВУ от. Т. Бульба-Боровець перебуває на лікуванні в Європі та з несподіваною хворобою його заступника проф. Ю. Бобровського звіт за відчитний період склав п. В. Коваль — керівник Політичного Відділу ГУ СВУ, який доповнили д-р О. Ничка — керівник Відділу Зовнішніх Зв'язків, О. Кейс — Генеральний Секретар ГУ, інж. М. Сердюк — керівник Відділу Молоді ГУ, керівник Відділу Фінансів ГУ, а інформацію про діяльність СВУ в Канаді подав проф. М. Садиленко — голова Крайової Управи СВУ й секретар п. Г. Подгурець.

Пленум прийняв до відома побажання та різні пропозиції, що наспіли з різних країн від Орг. Бюр та Крайових Управ СВУ.

п. В. Коваль основну увагу приділив докладній аналізі внутрішньо-політичного стану української еміграції та місця в тому Спілки Визволення України. Посилаючись на численні приклади він ствердив, що українська самостійницька еміграція перебуває сьогодні в стані перегрупування й переорієнтації, що їх прискорює діяльність СВУ. Бігуни цього розмежування вже чітко окреслені. І цілком закономірним є факт, сказав він, що на цих протилежних бігунах й протиставних у своїй політичній основі стоять політичні сили з підсоветської України, бо вони є реальною дійсністю на рідних землях. Одні з них самостійницькі, а другі т. зв. хвилювистські. Ансамбль Танцюристів з УССР, що минулого року гастролював у США і в Канаді, якраз сприяв прискоренню розмежування згаданих бігунів та визначив їх впливи в українському самостійницькому середовищі на чужині.

Характеристичною ознакою у цьому питанні треба уважати "зміну вік" у пресовому органі УНСоюзу в США "Свобода", як і того середовища, що за ним стоїть, зокрема Українського Конгресового Коїтету Америки (УККА). Редакція цієї найстаршої і найпоширенішої у США газети, ще задовго до приїду Ансамблю Танцюристів з УССР зайняла прихильну позицію до його відвідин у США, бо, мовляв, ці танцюристи популяризуватимуть українське ім'я.

З приводу першого виступу згаданого ансамблю в Нью-Йорку "Свобода" з 4-го травня 1962 року в редакційній статті "Ми — з України" попереджала:

"...треба оподіватися, що жадна з українських організацій в Нью-Йорку не думає пікетувати Метрополітен пери, де відбуваються виступи Ансамблю, чи в інший спосіб виявляти супроти його членів свою неприязнь".

І хоч Спілка Визволення України лікетування Метрополітен Опери таки провадила протестуючи проти російського колоніалізму в Україні, а не проти Ансамблю Танцюристів, Редакція "Свободи" поміщувала на своїх сторінках цілий ряд статей, у яких називано ці пікетування "бешкетами" і т. п.

Щойно після того, як танцюристи повернулися "на ріднину", а їх художній керівник П. Вірський у своїх "спогадах" вилив відро помий (така була воля Москви!) на голову української самостійницької еміграції, а в тому і на редакцію "Свободи", в цій самій газеті в передо-

виці "Танець і пропаганда" ("Свобода" з 26 вересня 1962) її редактори заговорили мовою "бешкетників" з СВУ:

"...не український танок і не українська культура була цілком поїздки ансамблю, а підризна советська пропаганда...".

Щож до самого П. Вірського, то редактори "Свободи", цим разом вжили вже зневажливої форми, вислову на його адресу: "репортажі вірських і їм подібних".

п. В. Коваль докладно також зупинився на справі "ювілейної дати 20 річчя УПА"; на розгляді т. зв. "україно-жидівського порозуміння"; над справою збивства Ст. Бандери й Л. Ребета, на відтинкові УНРади й на крайне шкідливий для української визвольної справи "діяльності" т. зв. "прогресистів" — цієї п'ятої московської колони у США і в Канаді, що діє в середовищі української еміграції.

Як керівник Політичного Відділу він насвітлив справу преси й інформації та публікацій СВУ. При цьому зауважив, що поскільки СВУ всі свої видавничі плани, а головне добір тематики будде на безкомпромисових самостійницьких основах, фінансові засоби для цього вона повинна будувати виключно на жертвенності свого членства, симпатиків і доброї волі українських патріотів. Він вказав на виняткове положення СВУ в українському політичному світі, яке через свою дещо спізнілу активність мусить направити те, що довгі роки дезорієтувало українську еміграцію в питаннях підсоветської України та тих подій, які там відбувалися пов'язані з боротьбою проти російського колоніалізму.

Говорачи про плани на майбутнє п. В. Коваль сказав, що політична активність СВУ на внутрішньо-українському відтинкові мусить йти в парі з інтенсивною зовнішньою діяльністю, скерованою в основному проти російського колоніалізму. Поряд з різного роду науковими працями в цьому напрямку, чим мають займатися покликани до того українські наукові установи, одним з найефективніших засобів "будити" громадську думку егоїстичного т. зв. неомуністичного світу є прилюдні виступи СВУ, які викликають зацікавлення українською справою найширші кола громадян тих країн, де перебувають українці. Й тому таку акцію СВУ мусить продовжувати.

В 1963 році припадає 30 річчя московського голодоморства в Україні. Цю дату СВУ повинна використати для широкої протестаційної акції проти російського колоніалізму.

В інформаціях про діяльність СВУ в Канаді, головним чином, були відмічені зовнішньо-політичні акції, скеровані проти російського колоніалізму, яких тільки в минулому році було переведено на терені Канади понад 10. При цьому стверджено, що ніяка дотепершня діяльність українців у цій країні не спопуляризувала так широко української справи серед канадців, як акції переведені СВУ. Преса, телевізія й радіо завжди прихильно відзивалися про дії СВУ на протимосковському відтинкові. Про це широко інформувала також українська преса в Канаді і в цілому світі, тих середовищ, які загально-українські справи ставлять вище за інтереси свого партійного загумінку.

Керівник Відділу Зовнішніх Зв'язків п. д-р О. Ничка подав цінні інформації про діяльність СВУ в цій ділян-

ці. Він не проминув ніоднієї помітної політичної події, на яку б не зарегував його відділ. Сотки листів з відповідними матеріалами ГУ СБУ висилано до урядових чинників США до Об'єднаних Націй і різних делегацій цієї міжнародньої установи. Сенатори й конгресмени американського Конгресу були систематично інформовані про різні акції СБУ, як також про поставу СБУ до Тижня Поневолених Націй, проти проголошення якого у США протестували спільним фронтом "прогресисти" й червоні та білі російські імперіялісти. У зв'язку з прикрою для українців заявою п. Д. Раска — міністра закордонних справ американського уряду були вислані спеціальні матеріали з протестами до Уряду США й на сотки адрес сенаторів і конгресменів, американських політичних установ і діячів, як також до ОН. Подібну справу перевів також власними силами Осередок СБУ в Чикаго.

Відповіді, що їх одержала ГУ СБУ у згаданих справах, свідчать про те, що зовнішньо-політична інформація СБУ мусить продовжуватись, бо вона як і прилюдні акції СБУ на зовні є одним із засобів нагадувати ворогам і приятелям українського народу, що українці на чужині турбуються долею своєї Батьківщини-України.

Відповідь ГУ СБУ на заяву п. Д. Раска буде видрукувала в англійській і українській мовах окремою брошурою з метою масового поширення.

Над звітами розгорнулася широка й ділова дискусія в якій забирали слово п.п. О. Калиник — голова Головної Ради СБУ, К. Мусійчук — голова КК ГУ СБУ, О. Кейс, д-р О. Ничка, д-р І. Марченко, полк. Смородський, Т. Тараківський, інж. М. Сердюк, а від СБУ в Канаді п.п. П. Мельник, Г. Подгурець, В. Брух і проф. М. Садиленко. На нарадах був також присутній адв. І. Гладун — член КУ СБУ в Канаді, автор відомих матеріалів "Мене вчили зради", що були видруквані у 1948 році, та знаний з його заходів по звільненні членів СБУ з-під арешту за їх протимосковську акцію у Монреалі під час виступів московського червоноармійського хору.

Полковник П. Смородський, бувший начальник Штабу Української Повстанчої Армії під командуванням от. Т. Бульби-Боровця, між іншим заявив, що він повністю підтримує заходи ГУ СБУ в справі насвітлення правди про УПА того періоду, що його намагаються викреслити з історії української збройної боротьби деякі політичні середовища переслідуючи в тому свої партійні цілі.

В справі організування СУМ-у при СБУ окремі дискусанти стояли на становищі, що не слід її розуміти так, щоб відразу творити і юнацтво й клітини зі старої молоді на зразок вже існуючих молодечих організацій. На це в СБУ покищо немає відповідних умовин. Натомість є можливість творити Відділи СУМ-у з такої молоді, яка хоче виявити свою політичну дію. Це впершу чергу відноситься до США й Канади де є широкі можливості для активізування молоді саме на відтинку зовнішніх політичних акцій. Як приклад наведено клітини СУМ-у при Осередку СБУ у Монреалі в Канаді й недавно організований Відділ СУМ-у при Осередку СБУ в Нью-Йорку. В Нью-Йорку, як і у Монреалі до СУМ-у при СБУ прийшла молодь, яка шукає активного вияву своїх сил на політичному полі. Сумівцям наприклад в Нью-Йорку було доручено розповсюдити матеріали проти російського колоніалізму під час чергової сесії ОН, що якраз займалася питанням колоніалізму в світі. Це завдання сумівці виконали дуже вдало. Зваж-

мо, що це молодь, яка вчиться в американських середніх і вищих школах (гай-скул і каледжі), отже добре володіє не тільки англійською мовою, але й багатьма іншими, як еспанською, італійською, німецькою й іншими та досконало знає психіку американців бо серед них постійно живе й з ними вчиться. Цій молоді лише треба дати відповідну політичну підготовку виходячи з українських національно-визвольних позицій. Над цим зараз працює Головна Управа СБУ розробляючи відповідні плани. Саме така молодь може зневалізувати ту шкідливу пропаганду в українському середовищі, що скерована на знецінення активних політичних виступів українців у прилюдних акціях на зовні.

Виступи проти такої найпоширенішої у світі форми політичної акції вже відкрито пропагуються на сторінках деякої української преси на чужині де наприклад висміваються "вішання опудал Хрущова", що мовляв ніякої користі не приносить українській справі і т. п. Натомість рекомендується "поширювати правду про Україну" по барах в "розмовах з чужинцями". А тим часом навіть Москва висилає своїх комсомольців бити вікна в амбасаді США у Москві, а комуністи у всіх країнах практикують прилюдні демонстрації для повалення чи знівечення відповідних навіть державних плянів. На думку дискусантів, якщо тепер не навчити українську молодь "вішати опудала Хрущова", то тоді коли ця молодь змужніє вона ніякакі акції не надаватиметься, бо ж її вчили, що все те непатрібне.

Бюджет Головної Управи СБУ на 1963 рік, після докладного обговорення був затверджений з відповідними доповненнями та змінами. Найбільші фінансові позиції в ньому відведено видавничим справам, як журнал "Місія України", Збірник ч. 2, що має вийти на початку 1963 року, на зовнішньо-політичну діяльність і на розбудову СУМ-у при СБУ.

Член КУ СБУ в Канаді п. В. Брух поінформував присутніх про позитивну поставу до СБУ найстаршого в цій країні українського тижневика "Канадійський Фермер", що виходить у Вінніпегу та поставив внесок рекомендувати цей часопис для передплати членам і симпатикам СБУ, тим більше, що на його сторінках поміщуються матеріали й дописи членів СБУ. Внесок був схвалений одногосно з тим, щоб про це рішення Пленуму довести до відома всіх клітин СБУ.

На закінчення П'ятий Пленум виніс постанову про скликання Третього Великого Віча СБУ, яке має відбутися в жовтні 1963 року в Торонті.

Ідеологічно-Програмовій Комісії при ГУ СБУ доручено розглянути всі зауваження й рекомендації щодо Програми СБУ затвердженої Другим Великим Вічем, які вплинули від членів СБУ з тим, щоб поставити суттєві внески на розгляд і затвердження Третього Віча.

Інформація ГУ СБУ

Українська Пекарня THE FUTURE BAKERY

Власники

А. і Р. ВЖЕСНЄВСЬКІ

Здоров'я людини є запорукою щастя в житті.
Здоровий і сманий хліб та різного роду печиво
випікає для Вас пекарня

"ФЮЧЕР"

735 Queen St. West, Toronto, Ont. — EM 8-4235

З ДІЯЛЬНОСТІ СПІЛКИ ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ СВУ в Канаді

ПРОТИ МОСКОВСЬКОГО КОЛОНІАЛІЗМУ

В неділю 16-го вересня 1962 р. в столиці Канади Оттаві з ініціативи Співки Визволення України відбулася велика маніфестація в якій взяло участь біля 400 осіб. Крім членів і симпатиків СВУ та СУМ-у при

СВУ з Торонта, Монреалю та Оттави, в маніфестації брали участь українські організації Оттави, які належать до місцевого Відділу КУК на чолі з його головою п. Шелестом, та представники поневолених Москвою народів: білоруси, латиші, литовці, естонці, козаки, словаки, мадяри, хорвати й інші, що належать до Ліги Взаємної Співпраці в Канаді.

Фрагмент з протимосковської маніфестації в столиці Канади, Оттаві, 16 вересня 1962 року. Студент Торонтонського університету і член СУМ-у, п. Ю. Шимко, несе український національний прапор на чолі демонстрантів.

Від 1-ої до 3-ої год. по полудні маніфестація відбувалася перед Канадійським Парламентом. Представники кожної поневоленої нації несли свій національний прапор, перев'язаний чорною стрічкою на знак жалоби за поневоленою батьківщиною.

Демонстранти також носили сотні транспарентів, які засуджували московський колоніалізм та закликали підтримати резолюцію Канадійського Уряду на Сесії ОН засудити московський імперіалізм.

Після демонстрації перед будинком Канадійського Парламенту демонстранти рушили до московської амбасаді, де від 2-ої до 3-ої год. по полудні пікетували перед її вікнами. Будинок був обставлений сильним кордоном поліції та детективів, щоб не допустити демонстрантів атакувати советське шпигунське кюбло.

Багато репортерів переводили інтерв'ю з керівниками демонстрації та фільмували. Члени СВУ роздали перед Парламентом та будинком московської амбасаді понад 3000 листівок. Листівки інформували про суть московського імперіалізму-колоніалізму та закли-

кали підтримати заяву прем'єра Канади Джона Діфенбейкера на Сесії ОН, спрямовану проти московського колоніалізму.

В неділю та в понеділок (16—18 вересня) по всій мережі СБС через цілу Канаду висвітлювали на телевізії цю демонстрацію та подавали прихильні коментарі. Також радіостанції столиці та інших міст Канади широко інформували про неї мільйони громадян.

Англомовна й франкомовна преса: "Торонто Дейлі Стар", "Монреаль Стар", "Ля прес" (найбільша французька газета в Канаді й Монреалю), "Ла Друа", "Оттава Сітізен", "Оттава Журнал", "Сан Катеринс Стандарт", "Кінгстон Віг Стандарт", "Пітерборо Екзамінер", "Івнінг Таймс Глоб" із Сан Джан, "Нью Бронсвік" та багато інших видань по всій Канаді подали прихильні звітлення й відгуки та світлини з демонстрації.

Дня 18-го вересня політичний коментатор проф. З. Саган, на радіопрограмі В. Шарвана в США, поінформував з Боффала українське громадянство про перебіг і цілі маніфестації.

Спалили червоний прапор

В неділю 20-го січня 1963 р. перед московською амбасадю в столиці Канади — Оттаві відбулася демонстрація проти московського колоніалізму, з нагоди 45-

ти річчя 4-го Універсалу державности й соборности України.

Фрагмент з пікетування московської амбасаді в столиці Канади, Оттаві з нагоди 45-ої річниці української самостійности та соборности.

Погода була надзвичайно погана — сніговій, вітер, мороз, але не зважаючи на це біля 100 осіб від 2-гої год. до 4.30 по полудні демонстрували, носили багато різних транспарентів з карикатурами та гаслами. Ось деякі з них: "Свобода і незалежність Україні та іншим поневоленим Москвою народам", "Москалі забирайтеся з України", "Вчора незалежність Індії, сьогодні незалежність Алжиру, завтра незалежність України!", "Поневолені народи повстануть і поховають московських імперіалістів", "Советська амбасада — шпигунське гніздо Москви в Канаді" та багато інших.

Учасники демонстрації тягли по хіднику манікен Хрущова з червоним у руці. Найбільшою сенсацією дня був момент, коли демонстранти кинули кривавий московський прапор на хідник перед головною брамою амбасаді й топтали його, а потім один з поміж них його подер. До цього всього, через вікна амбасаді крадькома приглядалися московські шпигуни з дипломатичними паспортами в кешенях та тряслись в безсилий люти.

Поміж присутніми глядачами, члени СВУ роздали понад дві тисячі листівок в англійській мові з карикатурою, що зображує, як Хрущов сидить на бочках з порохом. До тих бочок простягає руку з горючим смолоскипом америкаська статуя Свободи — з підписом "Світло надії для поневолених народів" — та крик пе-

реляканого Микити: "Забери геть це світло, що ти хочеш, щоб стався вибух?"

Велика кількість поліції та дитективів оточували амбасадю з усіх боків, щоб часом злочинцям в амбасаді демонстранти не заподіяли якоїсь кривди.

Підготувала демонстрацію Крайова Управа Спільки Визволення України. Крім членів та симпатиків СВУ й СУМ-у при СВУ в пікетуванні брали участь члени різних українських самостійницьких організацій та студенти Торонтського, Оттавського й Монреальського Університетів, переважно молодь балтійських народів.

Після демонстрації, невідомі особи обстріляли вікна московської амбасаді та розбили кілька пляшок з червоним чорнилом об її сірі стіни.

Багато репортерів від різних англо- та франкомовних часописів і радіо приглядалися демонстрації та мали інтерв'ю з її учасниками. Цього вечора, радіовіснисьні цілої Канади повідомляли слухачів про демонстрацію. Канідійські громадяни знову були поінформовані про день державности й соборности України.

В понеділок, 21-го січня 1963 р. всі часописи Оттави, торонтський найбільш поширений часопис "Торонто Дейді Стар" та велика кількість часописів по всій Канаді інформували своїх читачів про цю подію, а багато з них помістили на першій сторінці світлини з цієї акції.

СУМ при СВУ

Згідно настанови П'ятого Пленуму СВУ для остаточного завершення організаційних ознак СУМ-у при СВУ в його статуті пороблено уточнення два з яких подаємо нижче:

Емблема — виглядає так, як її показано на малюнку,
Прапор — жовте подвійне полотнище 50"х70" з блакитним обрамленням трьох сторін (за винятком сторони від держака). Посередині з одного боку прапора блакитні: емблема розміром 12"х9", хрест і обрамлення щита. Дубові листя зелені. Над емблемою напис "Бог і Україна", а під емблемою три літери "СУМ" і назва місця осідку Осередка. З протилежного боку прапора напис "Спілка Української Молоді" в мові країни де знаходиться СУМ.

СВУ в США

Осередок СУМ-у при СВУ в Нью-Йорку

На світлинці, ініціативна група молоді по заснуванню Відділу СУМ-у при СВУ в Нью-Йорку.

В суботу 13-го жовтня 1962 року засновано Осередок СУМ-у при СВУ в Нью-Йорку. Сталося це у висліді довгої й кропітливої підготовки в колі невеликого гурту молоді у віці від 17-ти до 23 років, студентів Гайскул.

На зборах ініціативної групи молоді, що зібралася в Українському Народньому Домі в Нью-Йорку були присутні члени Головної і Крайової Управи СВУ п.п. М. Сердюк, О. Калиник, В. Коваль, К. Мусійчук, які у своїх виступах подали вичерпні мотиви створення СУМ-у при СВУ, підкресливали необхідність виховання української молоді в дусі безкомпромісного самостійництва на базі знання підсоветської дійсності в Україні. З'ясовано потребу створення "Політичного Семінару" для молоді, а зокрема для членів СУМ-у при СВУ, що мав би дати нашій молоді ґрунтовні знання з проибольшевицької тематики, а протикомуністичної зокрема, ґрунтовні знання з положення українського

народу під Советами, яке в останньому часі все більше викривлюється різного роду зміновіховцями.

Після виповнення Анкет вибрано Комітет Осередка СУМ-у.

Найбільша Українська Крамниця Меблів
ROCHESTER FURNITURE

423 College St., Toronto 2 B, Ont.
Phone: EM 4-1434

Постійно на складі у найбільшому виборі все,
що потрібне для Вашої хати.

Спальні, їдальні, кухонне устаткування,
холодильники, газові та електричні кухні,
дивани і хідники, телевізори, радіо і багато,
багато іншого. Все найновіших моделей — най-
кращих фірм у Канаді.

Завжди готові до послуг властиви —

М. ГЕРУС і М. ДЕЙНЕГА

Посвячення прапора СВУ

В неділю 9-го вересня м. р. в Рочестері (Стейт Нью-Йорк) місцева клітина СВУ, перша у США освятила свій власний прапор.

Член СВУ в Рочестері п. О. Шевченко, що є також членом Крайової й Головної Ради СВУ подбав про держак до прапору з позолоченим тризубом, приготував стояк, дошку для вбивання пропам'ятних цвяхів та книгу вписів учасників посвячення.

На урочистості приїхали з Нью-Йорку члени Крайової й Головної Управ СВУ в США, члени Головної і Крайової Управ СВУ в Канаді та члени СВУ з Бофало й Торонта.

Акт посвячення при чисельній співучасті вірних відбувся в Українській Автокефальній Православній Церкві Св. Миколая при Бей і Ніагара Ст., що його довершив о. В. Дзюба в супроводі церковного хору.

Прапороносцями буди брати В. і О. Сохенки, а кумом п. І. Лабаш і кумою п-ні К. Оробчук, які тримали розгорнутий прапор під час його освячення.

Після посвячення, для членів СВУ, симпатиків і гостей відбулося урочисте прийняття в просторій і гарній залі Українського Клубу при 831 Джозеф Евені. За прибраними столами на яких були вже роставлені різні страви засіло понад сто осіб, які за перекусом приглядалися дальшій програмі. Сцена була вбрана великим українським килимом з портретами Митрополита УАПЦ В. Липківського, Голови Української Держави Симона Петлюри й Провідника СВУ С. Єфремова.

Перед сценою стояв накритий блакитною скатертиною стіл на якому лежали пропам'ятна дошка для вбивання цвяхів і пропам'ятна книга для вписів.

Пан О. Шевченко, коротким вступним словом відкрив урочистості, якими в дальшому керував п. В. Петрів.

Після молитви, що її проказав о. В. Дзюба, присутні гостили добірними стравами, старша куховарка п-ні О. Картавець, якій допомагали господині П. Іващенко, Н. Бирч, М. Шурка, К. Титар і М. Сохань. Вкінці розрізано великого торта з написом "СВУ".

В офіційній частині, кум п. І. Лабаш і кума п-ні К. Оробчук передали прапор п. О. Шевченкові. При цьому п. І. Лабаш візав його прийняти прапор СВУ та гідно сповняти визвольні ідеї Спілки Визволення України. У відповідь п. О. Шевченко прирік високо тримати синьо-жовтий стяг СВУ та разом з іншими членами СВУ донести його не запламленим до вільної Батьківщини — України. З привітаними й промовами виступали: п. В. Коваль від ГУ й КУ СВУ в США, п. Г. Подгурець від КУ СВУ в Канаді, від місцевого відділу воєнків УПА п. І. Лялюк, п. П. Колісник з Канади й інш. Пан О. Рудий, як бувший член СУМА між іншим сказав, що СУМ мусить вернутися до своєї матері — СВУ, яка його породила в Україні під московською окупацією. Кожний з виступаючих складав відповідну пожертву й забивав цвяха в пропам'ятну дошку та записував своє ім'я, чи ім'я організації в пропам'ятній книзі. Вкінці всі присутні підходили поодиноці до столу й забивали цвяхи в пропам'ятну дошку з чого вийшов гарний золотий Тризуб.

В міжчасі, на сцені під керівництвом п. К. Кривоноса, невеликий хор відспівав кілька українських народних пісень.

Щойно о шостій годині вечора, гості з Нью-Йорку й Торонта попрощалися з рочестерцями й відїхали додому.

Присутній

Фрагменти з посвячення прапора СВУ в Рочестері (Н.Й.) Згорн вииз: 1. в церкві Св. Миколая о. В. Дзюба довершує акт посвячення. 2. Кум посвячення І. Лабаш передає прапор п. О. Шевченкові. 3. Закріплення прапора на держакун. Стоять: прапороносець п. В. Сохенко (тримає держакун), п. О. Шевченко, прапороносець п. О. Сохенко. Прив'язує прапор, член КУ СВУ п. Т. Тарахівський.

Демонстрація в Об'єднаних Націях

Фрагмент з пікетування приміщення Об'єднаних Націй, що відбулося в Нью-Йорку під гаслом "Геть російських колоніалістів з України!"

З ініціативи Співки Визволення України — Осередка в Нью-Йорку, на терені ОН в днях 14-го і 15-го грудня 1962 року були проведені дві успішні акції під гаслом:

"Геть російських колоніалістів з України!"

Дня 14-го грудня, члени СУМ-у при СВУ, о 4-ій годині пополудні, під час збірної 17-ої Сесії ОН, якою керував У Тант — Генеральний Секретар, скинули з балкона над залом засідань сотки лютючок скерованих проти російського колоніалізму.

Рух, що зчинився між делегатами, які підхоплювали лютючки змусив Генерального Секретаря перервати наради, як він пояснив "доки на залі не запанує порядок".

Учасники згаданої акції, після вияснення справи на

поліції ОН та з попередженням "більше такого не робити" були "депортовані" до США, тобто на широкую вулицю Нью-Йорку, що безпосередньо межує з тереном Об'єднаних Націй.

Дня 15-го грудня відбулося пікетування будинку Об'єднаних Націй яке спільно влаштували члени СВУ, СЗСУ-СП і Асоціації політичних в'язнів советських тюрем і концтаборів. Від 12-ої години дня й до закінчення суботньої Сесії ОН, учасники пікетування носили 22 транспаренти з карикатурами на "миротворця" Хрущова й гаслами проти російського колоніалізму. Перехожим, що приглядалися пікетуванню вручavano лютючки із закликком до ОН засудити російський колоніалізм, як систему народобивства неросійських народів та з вимогою волі й державної незалежності для України й інших поневолених Росією народів.

3 „Реалітетів“ емігрантщини

"Чому Хвильовий?"

Під таким заголовком в журналі "Смолоскип" ч. 24 (94) 1962, що його видає молодь ОУН-м надруковано передовицю "присвячену" 29-ій річниці смерті М. Хвильового, в якій між іншим знаходимо такі дивовижні твердження:

"...переведення в життя ідей жовтневої революції, привели М. Хвильового, "до переконання, що Україна мусить стати незалежною державою і порвати всі зв'язки з Москвою — політичні і культурні!"

І далі:

"Але основна лінія розвитку Хвильового ясна — від комунізму до українського націоналізму". Як бачимо хвильовистська "наука" блохінних та андрієвських не йде в ліс..

Пропаще те середовище, що виховало собі на зміну молодь з таким знанням підсоветської України.

Між іншим, Редакція згаданого журналу відзначається цілковитою безкритичністю в подаванні різних вісток з УССР.

У виданні "Листи до Приятелів" ч. 1—2, 1962, п. Й. Гірняк в статті "невиголошене слово в Харкові..." обурюється на ЦК КПСС, яке реабілітує на 22 з'їзді комуністичної партії в Москві "сталінські жертви" змішало в одному котілку катів і ними закатованих. Він пише:

"...і реабілітують в одному казані Олесья, Вороного, Куліша, Курбаса, Зерова із Куликом, Микитенком, Грудіною, Постишевим, Затонським".

Обурення справедливе, бо Кулик, Микитенко, Грудіна, Постишев і Затонський, якраз прислужилися до загибелі попередніх згаданих. Але чи сам п. Й. Гірняк не грає в ту саму дудку ЦК КПСС, коли запитує:

"А деж Єфремов, Грушевський, Ніковський, Хвильовий, Яловий..."

А чим був Хвильовий і Яловий у відношенні до Єфремова й інших?

Ріст "авторитету" УНРади

Як відомо 8-ий Конгрес УККА, що відбувся в Нью-Йорку у 1962 році не запросив на свої народи ні Президента ДЦ УНР д-ра С. Витвицького, ані інж. О. Буйдуніка — голову Президії УНРади, хоч обидва вони перебувають у США.

Але ред. З. Пеленський (ЗП УГВР), що був присутній на згаданому Конгресі є такої думки, що "авторитет" УНРади після її П'ятої Сесії "невпинно зростає". І на нашу думку зростає, але в зворотньому напрямку!

Культурний Обмін З Українськими Большевиками

В Торонті (Канада) є мистецьке об'єднання "КОЗУБ", шеф якого П. Волиняк, завзятий пропагатор "культурного обміну" з Москвою, вирішив дати "бій" всім тим, які є проти московських "показух". Відбулася ця "імпреза" 22-го грудня м. р., про наслідки якої в газеті "Канадійський Фармер", з 7-го січня ц. р., в статті "Про холодну війну, культурний обман і "відлигу" в Козубі" написано між іншим таке:

"Захисники правди засипали горстку апологетів співіснування і культурного обміну зливою аргументів, які так нагріли атмосферу, що сторонникам культурного обману нічого не лишалося, як накривати лисі голови капелюхами і виходити з залі. Показав дорогу перший, звичайно, Петро Волиняк, а за ним пішли інші".

На це один зі свідків цієї події сказав співрозмовникові:

"Мені все частіше і частіше, мов ві сні з'являється ключ до розв'язки коду самої назви КОЗУБ. Чи ви думаєте, що "Культурний Обмін З Українськими Большевиками" — не відповідав би краще зашифрованій назві?"

А що ж Волиняк? Про цю подію він у своєму журналі "Нові Дні" за січень 1963 написав:

"Ця група (СВУ, прим. наша) й далі бореться не з росіянами, а з українцями".

Й боротиметься доти, доки "українці" типу волиняка припинять свою писанину про "розквіт української культури" в УССР!

В газеті "Шлях Перемоги" (Німеччина) надруковано оголошення про те, що ЗЧ ОУН видало німецькою мовою книжку "Російський колоніалізм в Україні". З її змісту довідуємось, що є там розділ присвячений процесові СВУ, але названо його:

"Показовий процес проти українських патріотів у Харкові 1930 р."

Який би то рейвах зчинило це середовище, коли б хтось видав книжку про процес у Карлсруе, назвавши її:

"Процес у Карлсруе проти явивника українських патріотів".

Патріот чи жертва провокації?

З нагоди 50-річчя К. Гімелльрейха, відомого активіста УРДП в Австралії, якого до речі батько, також бувший активний діяч хвильовистської мафії кілька років тому повернувся "на родину", удостоївся привіту від ЦК УРДП ("Українські вісті" з 16 грудня м. р.) в якому перераховано всі його заслуги серед яких, між іншим, згадано і його нібито приналежність до СУМ-у в Києві — тобто до того СУМ-у, який був при СВУ. А про Спільку Визволення України Іван Багряний — Генеральний секретар ЦК УРДП розписує, що була то "провокація ГПУ", отже Москви.

Чим же тоді є К. Гімелльрейх: українським патріотом, чи жертвою московської провокації?

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Ще про П. Гімелльрайха

Крайова Управа СВУ в Австралії одержала від ГУ ОБРУС-у в Австралії матеріали, які наświetлюють взаємовідносини між ОБРУС-ом і уердепівським ДОБРУС-ом та подають інформації про Павла Гімелльрайха — члена ЦК УРДП, що повернувся на хрущовську "родину" й тепер пописує пасквілі на українську самостійницьку еміграцію в Австралії. Про цього уердепівського комісара "М. У." в попередніх числах вже містила короткі згадки, але УРДП, як ЦК так і місцеве в Австралії пускають шептану пропаганду, що мовляв П. Гімелльрайх був аполітичним старичком, що став "жертвою" якихось "побутових" обставин.

ОБРУС — Об'єднання Бувших Репресованих і Переслідуваних Українців під Советами в Австралії був заснований першим і діє, як незалежна протикомуністична організація. Коли УРДП побачило, що йому не вдасться цю організацію перебрати у свої руки заходилася ліпити свій — ДОБРУС.

Передбачаючи диверсію, ГУ ОБРУС-у опублікувала в часописі "Єдність" спеціальний Комунікат, що по'явився 23-го серпня 1953 року в якому було розкрито уердепівські махінації.

На цей Комунікат, ДОБРУС опублікував відповідь за підписом Василя Матишевського — голови філії в Аделайді, що появилася в згаданому часописі 8-го листопада 1953 року, та в якій "пропонувано" скликати загальний з'їзд "двох організацій репресованих" на яко-

му вибрати одну управу. Найцікавішим у цій "пропозиції" було так:

"Для організації переведення з'їзду, ми, з нашого боку пропонуємо проф. Павла Гімелрайха, бувшого голову ДОБРУС-у в Німеччині".

Але проф. П. Клименко — голова ОБРУС-у в Австралії на таку "сделку" не пішов і як бачимо мав рацію. "Репресований" урдепівський комісар П. Гімелрайх через кілька років скінчив свою командировку в Австралії й повернувся на "родіну" до тих, що давали йому це відрядження!

КУ СВУ в Австралії

Уже появилась в продажу цікава книжка

"ІНДІЙСЬКА КУЛЬТУРА І ЗАХІД",

автор якої **П. Боголюб.**

Це перша праця про значення згаданої культури та її ролі в світі. Книжку написано популярно-науковим стилем, щоб її зміг зрозуміти пересічний читач. Зацікавлених просимо поспішити набути книжку, бо видано її невелику кількість. Книжку можна купити майже в усіх українських книгарнях. Ціна книжки: 50 центів.

Нововідкритий Український Гараж

KALYNA MOTORS & SERVICE STATION

157 Delaware Ave., Toronto 4, Ont. LE 6-7800

Направа частин і загальна права авт та повне малювання.

Бензинова станція, обслуга в місці. За безкоштовну перевірку стану авта відповідає власник Степан Дрозд, який з успіхом одержав два державні дипломи по автознавстві.

Українська Фірма

ALPHA FURNITURE Co.

735 Queen St. West, Toronto, Ont. Tel. EM 3-9637

Радіоприймачі

Телевізійні апарати

**Домашні меблі
Пральні машини**

Відкурювачі

Електричні та газові кухні.

Увага!

Увага!

УКРАЇНСЬКА НАЦІОНАЛЬНА РАДА

Під такою назвою Організаційне Бюро СВУ в Німеччині видало брошуру, в якій автор, член Головної Ради СВУ, Д-р Володимир Наддніпрянець на підставі докладної аналізи стану в Українській Національній Раді, зокрема після її П'ятої Сесії, доводить, що Державний Центр опинився в руках "хвильовистів", що загрожує самій ідеї Української Народньої Республіки — бо йдеться про те, "бути, або не бути" рухові Симона Петлюри, та що запобігти цьому можна лише одним шляхом — взятися за негайне рятування Державного Центру Української Народньої Республіки.

Ціна брошури в США і в Канаді 25 центів. Набувати в Крайових Управах і Орг. Бюрах СВУ, або безпосередньо в Німеччині:

P. KYZIMIW

**Munchen — Feldmoching
Postfach 14, GERMANY**

**Вийшла з друку книжка проф. М. Гадяцького
"ДЖЕРЕЛА МОСКОВСЬКОГО КОМУНІЗМУ"**

Праця проф. М. Гадяцького висвітлює правдиве обличчя москалів на основі фактичного матеріалу, а тому її необхідно придбати кожному українцеві-самостійникові, бо спираючись на цей матеріал він зможе успішніше провадити боротьбу проти московського імперіялізму.

Книжка має 125 сторінок. Ціна одного примірника — 1.00 доляр.

Замовлення надсилайте на адресу:

S V U

**Box 51, Postal Station "C"
TORONTO 3, ONT., CANADA**

УКРАЇНСЬКЕ ПІДПРИЄМСТВО

P. K. PLUMBING & HEATING LTD.

**(BEFORE P. K. PHILIP'S
PLUMBING & HEATING)**

3 Ellsworth Ave. (at Bathurst & St. Clair)

Tel.: LE 3-5292

Вставляємо, направляємо і перебудовуємо ванни, умивальниці, туалети, чистимо забиті рури, інсталуємо водопроводи, водне ogrівання і т. п.

Власник: **П. КОРЕЦЬКИЙ**

Читайте!

Передплатуйте!

Росповсюднюйте!

"КАНАДІЙСЬКИЙ ФАРМЕР"

Найстарший і передовий український незалежний тижневик в Канаді

"КАНАДІЙСЬКИЙ ФАРМЕР", який появляється вже 60-ий рік, служить вже трьом поколінням канадійських українців

"КАНАДІЙСЬКИЙ ФАРМЕР" — це незалежна газета, що стоїть на засадах здорового українського патріотизму, і тому:

— поборює комунізм у всіх його видах і формах, як найбільшого ворога українського народу, а також всі середовища, які в такий чи інший спосіб сприяють політиці цього ворога;

— шанує всі політичні партії та угруповання українців, якщо вони чесно й ідейно прямують до цієї єдиної благородної цілі, якою є допомога у визволенні України;

— виступає проти роз'єднання серед українського громадянства, релігійних ворожнеч, партійних колотнеч чи загумінкових амбіцій, уважаючи, що це приносить велику шкоду для нас, а користь для нашого ворога.

"КАНАДІЙСЬКИЙ ФАРМЕР" — приносить цікаві та актуальні вісті й інформації з українського життя в Україні і в світі, світові і політичні новини та, через своїх кореспондентів, інформує про українське життя і цікаві події в кожній провінції Канади.

"КАНАДІЙСЬКИЙ ФАРМЕР" — веде постійну "Літературну Сторінку", "Господарську", "Жіночу" і куток для дітей, друкує історичні і побутові повісті передових українських письменників.

Річна передплата вносить: В Канаді \$5.00

В США \$5.50

Тим, що покличуться на це оголошення, висилатимем через ОДИН МІСЯЦЬ нашу газету **безплатно**, для зазнайомлення з її змістом.

Просимо писати на адресу:

CANADIAN FARMER

462 Hargrave St.

Winnipeg 2, Man., Canada.

УВАГА, МЕШКАНЦІ ТОРОНТА!

Нововідкрита Українська Харчівня

KIEV RESTAURANT

799 Queen St. West, Toronto, Ont.

Phone: EM 6-0435

Власник Марія МОРГУН

Страви готуються завжди зі свіжих продуктів за приписами європейських і крайових рецептів.

Гостям раді!

Першоякісне молоко, знамениту гусянку,

квасну сметану, сир, масло та морозиво

доставляє до домів і до крамниць

Українська Молочарня

GREEN VALE DAIRIES LIMITED

3156 Dundas St. W., — Phone: RO 7-1728

Відома українська жіноча фризйєрня

CHRISTINE BEATY SALON

949 Dundas St. W., Toronto, Ont.

Tel.: EM 8-8587

Поручаємо дешеві ціни та солідну обслугу.

Власниця: Христина РОМАНІВ

**Перша Найстарша в Торонті Українська
Крамниця**

DUCHES LADIES' WEAR

632 Queen St. W., Toronto, Ont. Tel.: EM 3-0938

В нас можете набути по дешевих цінах чоловічі сорочки, краватки та спідне білля.

Жіночі светри, хустини, панчохи, простирала і т. д.

Маємо також дитячі плащики, суконки, капелюшки і багато інших речей.

Власник: Василь ДАЦИШИН